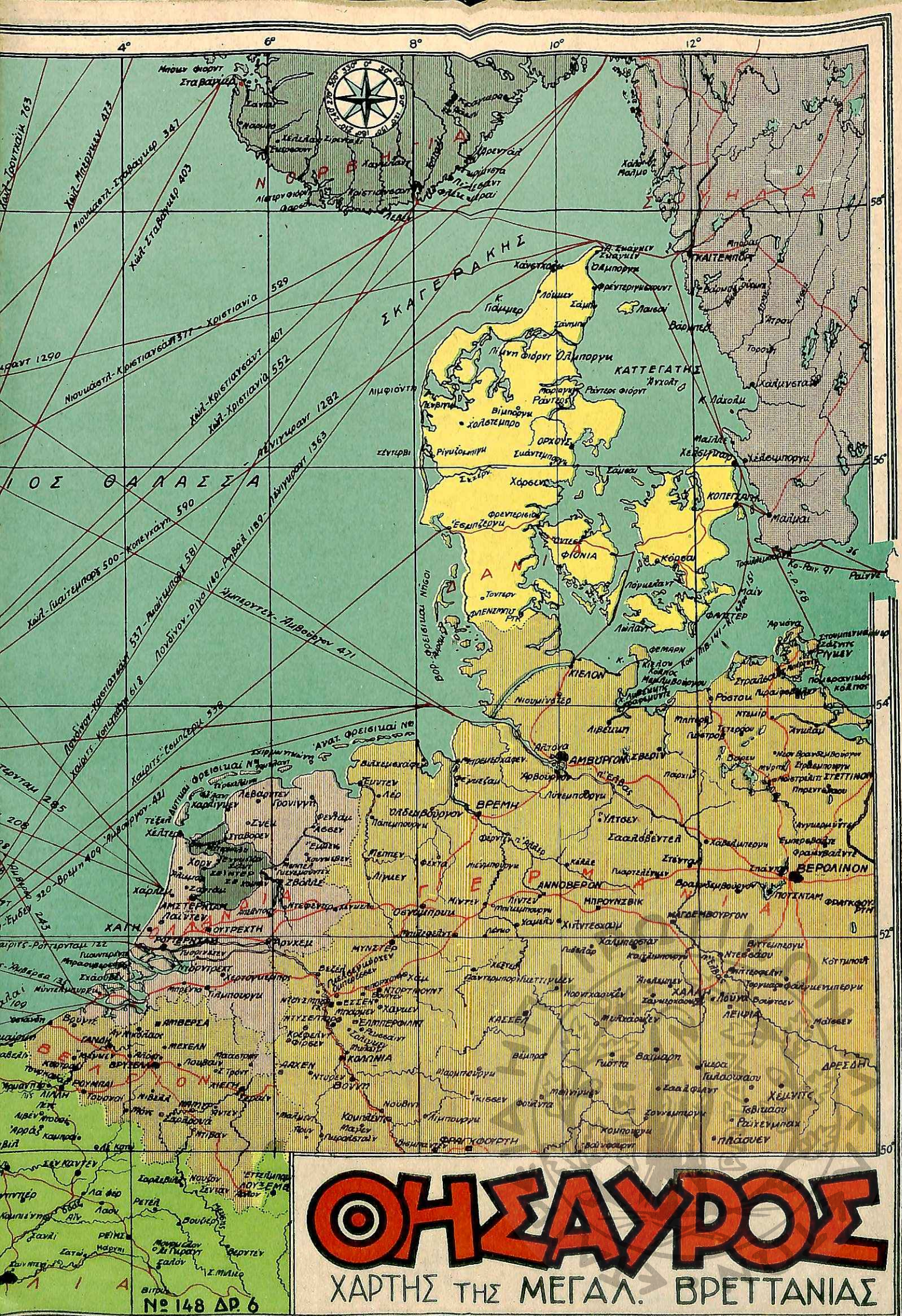

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ 1941 ΘΑ ΕΚΔΗΛΩΘῃ
Η ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ

Τὸ 1941 θὰ εἶνε τὸ ἔτος ποῦ ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία θ' ἀναλάβῃ ἐπιθετικὴν δράσιν εἰς ὅλα τὰ μέτωπα καὶ θὰ ρίψῃ εἰς τὸν ἀγῶνα δόκλῃνον τὸ θάρρος τῆς τεραστίας δυναμῆος τῆς. Αὐτὴν τὴν διαδεσδαίωσιν παρέσχον εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τῶν οὐ γῆταί τῆς ἀπεράντων Αὐτοκρατοριῶν· ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας κ. Γωρτσὶλλ καὶ οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ναυτικῶν κ. Ἀλεξάντερ, τῶν Στρατιωτικῶν λοχαγὸς Μάρτενσου καὶ τῆς Ἀεροπορίας κ. Σίνκλαρ, καθὼς καὶ οἱ πρωθυπουργοὶ τῶν Κήτσεων· ὁ στρατηγὸς Σμάτς τῆς Νοτιῆς ἀμερικῆς ἑνώσεως, ὁ κ. Μακένζυ Κίγκυ τὸ Καναδὰ καὶ ὁ κ. Μένζις τῆς Αὐστραλίας καὶ ὁ κ. Φριντλέρ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Θὺν ἰδίαν διαδεσδαίωσιν παρέσχον καὶ οἱ ἀρμόδιοι στρατιωτικοί, ναυτικοὶ καὶ ἀεροπορικοὶ γῆταί· ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βρετανικοῦ ναυτικοῦ ναύαρχος σέρ Ντάντλυ Πάουερ, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στόλων τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς Μεσογείου ναύαρχοι Τόδεϋ καὶ Κάνινγκχαμ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Αὐτοκρά-

τοῦ. Κανένα ἔθνος δὲν παρουσία-
σε ποτὲ τόσην ζωτικότητα, ὅσην
οἱ Ἀγγλοὶ κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ
περισυνοῦ θέρους καὶ φθινοπώρου.
Ἄν οἱ Γερμανοὶ, ἀμέσως μετὰ τῶν
κατάρρευσιν τῆς Γαλλίας, ἐπιχει-
ροῦσαν τὴν ἐισβολὴν, θὰ ἐπέτυχον
χανόν. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ πλέ-
ον ἀργὰ. Ἐνὰ κόμμα πολιμικοῦ
ὄργανισμοῦ εἶχε κατακλύσει τὴν
Ἀγγλίαν. Ἐντὸς τριῶν μῶλις μῆ-
νῶν εἶχε συγκροτηθῇ αξιόμαχος
στρατὸς με πύρην τοὺς ἥρωας
τῆς Δουγκέρκης, εἶχον ἀνεργή-
τεράστια πολεμικὰ ἐργαστάσια, εἶ-
χον κατασκευασθῇ χιλιάδες ἀερο-
πλάνων, ἡ Ἀγγλία εἶχε μεταβλη-
θῇ εἰς ἕνα ἀπεράντων στρατοπέ-
δον. Ἡ μεγάλῃ ἀεροπορικὴ ἐπί-
θεσις τῆς Γερμανίας ἀπέτυχε τοῦ
Σεπτέμβριον καὶ κατόπιν, κατὰ
τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, μετὰ τὴν
ἀναγκαστὴν ἀδράνειαν εἰς τὰς ἐ-
πιχειρήσεις, οἱ Ἀγγλοὶ ἐβρον-
τῶν τὸν κατῶν ἀ συμπληρώσου-
ν τὴν ὁργάνωσιν τῶν. Καὶ ἡ ἐννο-
εἰς τῶρα τοὺς εὐρίσκετο πανόπλιον
ἐτοιμὸς διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν
δράσιν.

γός των αγγλικών στρατευμάτων στρατηγός Ἀλάν Μπρούκ καὶ ὁ ἀρχιστρατήγης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς σέρ Ἀρτσιμπάλτ Ουέϊελ, καθὼς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς θρεττανικῆς ἀεροπορίας στρατηγὸς Πόρταλ καὶ Λογκμόρ. Τὴν ἴδιαν τέλος διαβεβαίωσαν ἑδωσαν καὶ οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς πολεμικῆς προσπάθειας ὅπου γοῖ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πολέμου κ. Νάϊλτον, τῆς Ἑργασίας καὶ Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας κ. Μπέιν καὶ τῆς παραγωγῆς κ. Μπέντον ὁρῶντες. Μειθερίμηνος Ὅλοι ἡ λαὸς κτείνει, ἀπὸ τῶς ὁποῦς ἐξαρτᾶται ἡ διεξαγωγή τοῦ πολέμου, εὐρύνθησαν σμφωνοὶ ὅτι το 1941 θὰ εἶνε ὁ «έτος τῆς νικης».

Όταν η Βρετανική Αυτοκρατορία εσλήχεν εις τόν πόλεμον τήν 3ην Σεπτεμβρίου 1939, ήτο ουσιαστικός άπολος. Δέν είχε στρατόν, ή άεροπορία της ήτο μικρά, δέν είχαν οργανώσει τήν πολεμικήν όιομηχανίαν της. Τά μόνα της διαπλα ήσαν ό στόλος της και ή αποφασιστικότης του βρετανικού λαού. Καθ' όλον τό διάστημα που ευρίσκετο εις τήν άρχήν ή Κυβέρνησις Τσάμπερλιν άελαχιστα είχαν γίνει διά τά όργανά της πολεμικός ή χώρα. Καί όταν ήπληθην ή κατάρρευσις της Γαλλίας, ή Βρετανική Αυτοκρατορία ευρέθη μόνη εναντίον όίο πανόηλον έχθραν, καί διήλθε τάς τραγικώτερας στιγμάς της Ιστορίας της. Καί τότε όλα μετεβλήθησαν ως έξ θαύματος. Ό κ. Τσώρτγουιλ άνέλασε τήν άρχήν μέ τήν συνεργασίαν του εργατικού κόμματος, που άντιπροσώπευε τήν μεγάλην πλειοψηφίαν του άγγλικού λαού. Καί μέσα εις όλίγας εβδομάδας ή Άγγλία έκανε τήν μεγαλύτεράν επανάστασιν εις τήν Ιστορίαν της. Τά πάντα όνηχθησαν εις τόν έλεγχον του Κράτους, τά πάντα, οτιοτα καί περιουσία, εργασία καί κεφάλαιον διέτεθησαν διά τόν ά-

γλῶσσα. Κανένα ἔθνος δὲν παρουσία-
σε ποτὲ τόσην ζωτικότητα, ὅσην οἱ
Ἕλληνες. Ἀλλοιὶ κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ
περισυνιθιζέμενου καὶ φθινοπώρου.
Ἄν οἱ Γερμανοὶ, ἀμέσως μετὰ τὴν
κατάρρευσιν τῆς Γαλλίας, ἐπείχε-
ρον ὅσον τὴν ἐλσδολὴν, θά ἐπέτυχον
τοὺς Σπεντέρμους καὶ ὅν πλέον
ἀργά. Ἐνα κύμα πολεμικοῦ
ὀργασμοῦ εἶχε κατακλύσει τὴν
Ἀγγλίαν. Ἐντός τριῶν μόλις μῆ-
νῶν εἶχε συγκροτηθῇ ἀξιόμαχος
στρατὸς με πῦρην τοὺς ἥρωας
τῆς Δουγκέρκης, εἶχον ἀνεργεῖς
τεράστια πολεμικὰ ἐργαστάσια, εἶ-
χον κατασκευασθῇ χιλιάδες ἀερο-
πλάνων, ἡ Ἀγγλία εἶχε μεταβλη-
θῇ εἰς ἕνα ἀπέραντον στρατοπέ-
δον. Ἡ μεγάλῃ ἀποροπικῇ ἐπί-
θεσιν τῆς Γερμανίας ἀπέτυχεν ὁ
Σπεντέρμους καὶ κατόπιν, κατὰ
τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, μετὰ τὴν ἀ-
ναγκαστικὴν ἀφάνειαν εἰς τὰς ἐ-
πιχειρήσεις, οἱ Ἀγγελοι ἔδρων δι-
λὸν τὸν κατὸν ἀνὰ συμπληρώσει
τὴν ὀργάνωσιν τῶν. Καὶ ἡ ἀνοι-
ξίς τώρα τοὺς εὐρίσκετο πανόπλους
ἐτοιμοὺς διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν
ἐκστῆσιν.

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ Μ' ΕΧΕΤΕ ΜΕΧΡΙ ΤΑ ΤΩΡΑ ΦΙΝΟ,
 ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΣΗΜΕΡΙΣ, ΡΕ ΘΑΛΗΜΕΔΕΣ, ΠΡΟΤΕΙΝΩ
 ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΑΡΕΛΑΣΙ ΣΤΑΝ' ΑΓΓΛΩΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙ
 ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΔΟΥΝ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΜΑΣ ΟΛΟΙ.
 ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΙΠΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΙΑΤΣΑ
 ΚΑΙ ΔΕ ΜΑΣ ΞΕΡΟΥΝ, ΑΣΦΑΛΩΣ, ΠΩΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

ΚΑΡΑΜΠΕΤ
Παρέλασις χρειάζεται, να γίνη ταβαντούρι.
Σέ Πονταράδες, Κοκκινιά να δούμε σέ πλατεία
ιζήτω να φωνάζουν, να παίζουν σαντούρι
και γιά παστουρματζήδικο νά πιάσω πελατεία.
"Έτσι τὰ γίνη Καραμπέτ πολὺ φημιρασμένος
κι' οὐλος ντουινιάς σουτζουκι μου, τὰ κἀνη άορασμένος.
"Ισχαζιού μου μετρίζαχτις λεφτά τὰ πιάνη άμά
κι' από πεντοχίλιάρικα τὰ φτιάνω... παστουρμά!

Τί λένε πάλι σήμερα; Σᾶς ἔστριψαν οἱ βίδες;
Ποῦ θὰ γυρίζουμε κι ἐμεῖς στοὺς δρόμους σὰν τὶς γίδες
καὶ σὰν ἀρνιά κοπαδιὰ,
ποὺ τὰ πηγαίνει ὁ τσελιγκος στὴ στρουγκα τοῦ τῶ βράδου.
Ἐγώ, μιά κόρη τοῦ θουνοῦ καὶ τῶ χωριοῦ καμιάρι,
τὰ βρίσκω αὐτὰ τὰ πράματα, πῶς δὲν εἶνε σωστά.
Ὑστερα, λείπει ὁ Γιάννος μου, τῆς στάνης τῶ... κριάρι,
γκεσέμι νὰ τὸν βάλουμε καὶ νὰ τραβᾷ μπροστά.
ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ! βρίσκω λίαν φαιδραιοὶδεῖς τοὺς λόγους τῆς Παγώνης καθ' ὅτι ἐλάω, παμφίλτατοι, ὁ γόνος τῆς ὀδύνης τῆς παρελάσεως αὐτῆς θά προηγουμένα πάντα. Ἄλλ' ἐπεὶ θά τρελλόσεσσι γυναικί θά θελήσωσι τὸν ἑαυτὸν ἱμῶνα νά κῆρουν καὶ νά λύσωσι. Οὐ μὴν ἀλλὰ κ' ἐνδέχεται ὕψ' ὅλων ν' ἀρπαγῶ, προτείνω στήν διηγουρίν νά γίνῃ μὴ κομπῆς. Ἦτοι νά μὲ κυκλώσετε κ' ὁ γόνος γὰρ ἐγώ, νά παρελάσω καθ' ὁδὸν μετὰ... ν ο ρ ο μ π η ς!

* Ἀς τὰ, ρὲ Παράτατικέ! Μᾶς ἔχεις πιά κουράσει

150.000 άνδρας κατά των Ίτα-
λών εις την Ἀφρικήν καὶ μέχρι
τοῦ φθινοπώρου θὰ ἔχη ὑπὸ τὰ
πλα 250 — 300.000 ἄνδρας. Αἱ
Ἰνδία ἔχουν ἤδη ἐπιστρατευσέι
600.000 ἄνδρας καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐ-
τὸς θὰ ἀνέλθῃ εἰς 1.500.000 τοῦ
φθινοπώρου. Αἱ διαφόροι ἀποικίαι
ἔχουν δώσει ἕως τώρα 250.000
ἄνδρας καὶ θὰ δώσουν συνολικῶς
500 — 600.000 ἕως τοῦ φθινοπώ-
ρου. Ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία
θὰ ἔχη οὕτω μέχρι τοῦ φθινοπώ-
ρου ἅνα τεραστίον στρατόν ἀπὸ
8.500.000 — 9.150.000 ἄνδρας,
εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πρέπει να προ-
στεθοῦν αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις.
Μόνῃ τῇ Ἑλλάδι συνέτρεψε τὰ ἱτα-
λικὰς στρατιὰς εἰς τὴν Ἀλβανί-
αν. Οἱ μαχόμενοι παρὰ τὸ πλεον-
εὖν τῶν Ἀγγλῶν ἐλευθεροὶ Γάλλοι,
Πολωνοὶ, Περσικοὶ, Τσεχοσλο-
βάκοι, Ὀλλανδοὶ καὶ Βέλγοι, ἐ-
πεμβαίνουν συγῆ τὰς 200.000 καὶ
αὐξάνουν τὴν δύναμιν. Καὶ ἡ τερα-
στία αὕτη στρατιωτικὴ δύναμις δι-
αθέτει τὸν τελειότερον, νεώτερον
καὶ ἰσχυρότερον ὄπλισμὸν τοῦ κό-
σμου

τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀγγλικῆς ἀερε-
πορίας εἶνε ἡ ἐγκράτης ἐφαρμογὴ
τοῦ περιφημοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ
Σχεδίου ἀεροπορικῆς ἐκπαίδευσ-
ως». Ἡ ἐφαρμογὴ τὸν ἤρξινεν
πὸ τὸν Δεκεμβρίον τοῦ 1939
τὸν Καναδαν, ὁ ὁποῖος εἰνευ ἡ
κλεψὴ διὰ πολλοὺς λόγους ὅπως
ἀποτελέσει τὸ ἀεροπορικὸν στρα-
τόπεδον τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατο-
ρίας. Ἰδρύθησιν ἐκεῖ ἐκατοντά-
δες σχολὸν ἱκάρων καὶ ἤρξις
ἡ ἐκπαίδευσις δεκάδων χιλιάδων
ἀεροπόρων, διατεθέντων 4.000 ἐ-
κπαιδευτικὸν ἀεροπλάνων, Ἐβελόν
καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Αὐ-
τοκρατίας μετέβησαν ἐκεῖ καὶ
τὸν παρελθόντα Θεωρουάριον
ἀριθμῶσι τὸν ἀνήρκετον εἰς 168.000
«Ἐχει δηλαδὴ ἡ Ἀγγλία ἐμφυ-
λικὸν ἀστρεψεὺν διὰ να διεξέ-
γῃ τὸν εὐρύτερον ἀεροπορικὸν
πόλεμον. Καὶ οἱ ἀεροπορικοὶ αὐτοὶ
ἀνταγωνισθάντων ὑπερσείων μολὶς συ-
πληρώσουν τὴν αὐστηροτάτην ἐκ-
παίδευσίν των. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν
ἐμφυον ὀλικὸν, ἡ Ἀγγλία θὰ ἰ-
κῇ ἐντός τοῦ ἔαρος τὸσα ἀεροπλά-
να ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν

Ἀεροπορία. — Ἡ ἀγγλική δημοκρατία εἶνε πλέον, ἀπὸ τι νυν ἐξεδυσάμενη, κυρία τῶν ἀέρος. Χιλιάδες ἀεροπλάνων νεωτάτων τύπων, τὰ ὅποια κατασκευάσθησαν ὑπὸ τῶν χειμερινῶν μηνῶν, ἐτέθησαν ἥδη εἰς ὑπηρεσίαν καὶ κατέδειξαν ἥδη τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν ὁπποῦν τὴν μέγα μυστικὴν

με τις πολλές σου καλλονές και με τας θαυμαστίαις.
Για τραυματία το πολύ, καμμία θά σε περάση
που τραυματίστηκε ελαφρώς στον πόλεμο της... Τ ρ ο ι -
{c|

Ἰδοί, καλὲ θρασυβούλα, κουβέντες ποὺ μὰς λές,
 γὰ κάνομεν παρέλασι, σὰν λέτοισι στὴν Ὁμόνοια,
 γιὰ νὰ μὰς πᾶρου σίγησι γιὰ κάτι παρὰλέι
 ποὺ κάνομεν τίς βόρτες τους στὸ καλύτερίμι χρόνια.
 Ἀκούς ἐκεῖ ζεστασιώσεις; Νὰ κάνομε παράτες
 κι' οἱ μώρτες νὰ μὰς στῶσουνε στὶς σάπιες τίς νιομά-
 (τες).

Γελοίε! Βλάξ Θρασύβουλα, με κάνεις νά γελάσω.
Εγώ μία ἀριστοκράτισσα, χά! χά! νά παρελάσω,
για νά με βλέπουν οἱ «πτωχοὶ» μαζί μου νά γελάνε
κ' οἱ τσοκαρίες τοῦ λαοῦ γιὰ μένα νά μιλάνε.
Γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νά μάς δοῦν, ὑπάρχει μία λύσις.
Νάρθουν νά μὰς ἐπισκεφθοῦν με κῆρυτς καὶ προσκλήσεις.

ΧΟΝΤΡΗ

Ἐγὼ μὲ τὸν Θρασύβουλα κ' ἔδω θὰ συμφωνήσω,
γιατὶ ζητῶ νὰ δοξαστῶ καὶ νὰ μεσουρανήσω.
Θέλω στους δρόμους θάμναστα νὰ μὲ χειροκροτᾶνε
κ' ὅπου περνῶ, στὰ χεῖρα τους δυο-τρὶς νὰ μὲ κρατᾶνε.
Ζητωκραυγὲς ἐπιθυμῶ καὶ δόξεις καὶ τιμὲς
κ' ὅλος ὁ κόσμος νὰ κυττᾷ τίς φίνες μου γραμμές.

Μὰ τίς δικές σου τίς γραμμές, πού λές, κυρά μαντάμ,
θὰ κλείσουν ὅλες οἱ... γραμμές καὶ πού θὰ πᾶν τὰ...
(Τ ρ ά μ!)

ΠΑΝΣΠΑΡ
Περὶ τῆς παρελάσεως δὲν ξέρω τί νὰ πῶ,
γι' αὐτὸ καὶ σιωπῶ.

Αλλὰ δὲν θέλω τὶς καρδιὲς τῶν φίλων νὰ χαλάσω
κι' ἔτσι γιὰ πρώτη μου φορὰ μ' ἐσᾶς θὰ παρελάσω.

Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
πρὸ τοῦ κοινοῦ θὰ ἐμφανισθῶ κι' ἐγὼ σὺν τὸν... Κ ο
(μ ἦ τ η)
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΙΣΒΙΟΣ

γλων εινε τα ταχυτερα και ισχυρο-
τερον ωπλοισμενα του κοσμου, τα
δε τελευταία δομειαρδιστικα εινε
τα μεγαλυτερα και ισχυροτερα που
υπαρχουν. Η εγγυηλη ασφαροια
πρηνειν ηδη την επιθετικη της
δραση και θα την συνεχιση με
σταθερωσ αδεδουσαν δυναμικη και ορ-
δωζιν των υποδουριων και απο-
χιλαδας εξωπλοισμενων αλκυονικων.
Το ερετανικον ναυτικον χρησιμο-
ποιει επισησ περι τα 60 μεγαλα
επιβατηγια, τα οποια εχουν εξο-
πλισθη και μετετρεσησιν εις τα
πλεονηα αεζωπλοισμενα καταδρομι-
κα.»

Η α υ τ ι κ ό ν . — Ὁ Ἀγγλικὸς στόλος ἦτο ῥῆθ κατὰ τὴν ἀνοίξιν τοῦ πολέμου ὁ Ισχυρότερος τοῦ κόσμου, ἀποτελούμενος ἀπὸ 12 θωρηκτῶν, 3 καταδρομικῶν μάχης, 7 ἀεροπλανοφόρων, 15 βαρεῖα καταδρομικά, 47 ἐλαφρά κατδρομικά, 185 ἀντιτορπιλικὰ καὶ 56 ὑποβρυχία. Μέχρι τοῦδε ἀπωλέσθησαν: 1 θωρηκτὸν, 2 ἀεροπλανοφόρα, 4 καταδρομικά, 40 ἀντιτορπιλικὰ καὶ 29 ὑποβρυχία. Ἄλλα ἐξ ἄλλου ἐναυπηγήθησαν καὶ ἐτέθησαν ἐν ὑπηρεσίᾳ 2 θωρηκτῶν, 3 ἀεροπλανοφόρα, 12 καταδρομικά, 26 ἀντιτορπιλικὰ καὶ 12 ὑποβρυχία καὶ ἠγοράσθησαν 50 ἀμερικανικὰ ἀντιτορπιλικὰ. Οὕτω ὁ Ἀγγλικὸς στόλος εἶνε σήμερον, παρὰ τὰς ἀπώλειάς του, πολὺ ἰσχυρ.

Ο σπουδαιότερος, όμως, πα-
ράγων της νίκης είναι η πολεμική α-
ργαγωγή. Και η Βρετανική Αύ-
τοκρατορία έχει ήδη μετατραπεί
(Το τέλος σου σελίδα 26)

ΠΑΛΙ ΔΙΚΗ ΤΟΥ...

APAMA

— Χαίρω πολύ.
— Έπιτρέπετε να καθήσω στο
τραπέζι σας;
— Εύχαριστως.
Αυτός ο νέος είχε πολύ ενδιαφέ-
ρων τύπος. Μίλασε πολύ και με
κέρφι που φαίνεται πλαστό. Ίσως
θέλει να κρύψει κάποια δική του
έγνοια. Μου λέει πως είμαι διο-
ρη, γοητευτής, ή ιδεώδης υπα-
ρχής που ονειρευόταν στα νεανικά
του χρόνια...

— Ένα ρολόι χτυπάει τις έφτά.
Αυτή την ώρα ο άντρας μου θα
έπιστρέψει από το γραφείο του.
— Πρέπει να φύγω, λέω τοῦ
Ζύλ, πού με κυττάζει κάπως θλιμ-
μένα.

Δὲν τὸν ἀφήνω νὰ μὲ συνοδεύ-
σῃ καὶ ἑγαῖν μόνη μου στὸ δρό-
μο. Νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πιά
ἀνάλαφρον καὶ ψιθυρίζω: «Τὸ
συμπαθητικὸς νέος ὁ Ζούλ! Κα-
τὶ ὁμορφα πράγματα πὺ λέει!»

Εἶνε ἀπόγευμα, ἀργά. Μόλι
ἐντύθηκα καὶ ἐτοιμάζομαι νά
βγῶ, γιὰ τὸ συνηθισμένο ραντε-
βου μέ τὸν Ζύλ.

Χτυπάει τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπο-
τας καὶ ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ ἀν-
δρός μου. Πῶς ἦρθε τέτοιαν ὥρα
Σὲ λίγο μπαίνει, μὲ κυττάει κα-
τάματα καὶ μοῦ λέει:

— Ετοιμαζόσουν να θγῆς;
— Θα πάω στην Κλάρα που με
κάλεσε από χθές.
Με κυττάζει επίμονα.
— Περίμενε λίγο, μου λέει. Δὲν

— Περᾶστε, παρακαλῶ, κύριε.

Μαρτά.
Αὐτὸς εἶπε, ὁ Ζῦλι Μοῦ φαί-
νεται πῶς ὅλα γυρίζουν ἰλιγγί-
δως γύρω μου: κάδρα, τραπεζά-
κια. Καὶ πάλι ἀκούω τὴ φωνή
τοῦ ἀνδρός μου:

— Ξέρω πως έχετε σχέσεις με τη γυναίκα μου, αλλά δεν θέλω να πάω τα πράγματα τριγυρικά. Είσαστε νέος, γίνεσθε κομψά, μάλιστα κατά τρόπον που γοητεύει τις γυναίκες. Δουλέια όμως δε έχετε. Σ' ας προτείνω μία καλή θέση στο Κάστρο, δουλέια πολλή εύκολη. Δέχεσθε;

‘Ο Ζυλ δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως.
Φαίνεται σάν νά δισταῖ. Τί ἀγνο-
νία γίνεται μέσα μου! Μιά κα-
λὴ θείας, ἕνας λαμπρὸς μισθός.
Εἶμαι ὅμως βέβαιη πὼς θὰ ἀρνι-
θῇ γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦμε. Ἐξ-
φνου ὅμως τὸν ἀκούω νὰ λέη στο-
θερά:

— Δέχομαι.
Τότε ο άντρας μου πλησίαζε
στην πόρτα του δωματίου όπου
βρίσκομαι εγώ και φωνάζει:
— Ειρήνη, ξεγεσαι σε παρακαλώ

λὼ ἀπ' ἐδῶ; Ἐλπίζω νὰ κατὰ-
 ρες. Καμμιά θέσις στὸ Κάϊρ
 συνάνας μισθός.. Ἥθελα
 σὺ ἀποδείξῃς πόσο μικρὴ ἦτα
 ἡ ἀγάπη του, ἀφοῦ τὴν ἐβουλο-
 σε γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕναν κ
 λὼ μισθό... Ὁρεβουάρ, κύρι
 Μαρά

Είπατε μόνοι, ὁ ἄντρας μου
καὶ ἐγώ. Σουρουπώνει. Ὁ ἄν-
τρας μου ἀνάλγει τὸ ραβδόφω-
ναίνει τὴν ἐφημερίδα του. Ἐ-
νας λυγρὸς μὲ πνίγει. Κάθομαι
στὰ γυνάτια του Ἀκουμπῶ
τὸ κεφάλι μου στὸν ὅμο του καὶ τὸ
φιλάω, τὸν φιλάω μὲ δάκρυα
ταυνοῦ στὰ μάτια...

PENE POSIF

15ον

— Το φαναζόμουν πώς θα ήσουν μόνι, εί-
πε ο 'Αλβέρτος.
Το ύφος της 'Υβέτ έγινε εχθρικό. Τά βιολε-
τιά της μάτια σκοτεινιάσαν.
— Γιατί; ρώτησε με χείλη σφιχτά. Πώς το
φανατσόχατε πώς θα είμαι μόνι.
— Μίλησα με τη μητέρα σου, αποκρίθηκε ο
νέος με ειλικρίνεια.
Δεν μπορούσε να της πη ψέματα. Κατα-
λάβαινε πως αυτός δεν ήταν ο καλύτερος τρο-
πος θέσπις για να την κατακτήσει. Με όλη
την άπειρη, ήξερε πως το καλύτερο θα
ήταν να της κάνει αμέσως μίαν ερωτική έξο-
μολόγησι. 'Αλλά δεν μπορούσε να παίξει αυτή
την κωμωδία. Τώρα που φρικτόταν μόνος με τη
μικρή, καταλάβαινε πως την αγαπούσε με στο-
ργή, αλλά όχι με πάθος. Δεν ήξερε θέσπις α-
κόμα τι θα πη έρωας. Από τη φαντασία του
όμως καταλάβαινε πως θα ήταν κάτι διαφορε-
τικό από αυτό το ήρεμο αίσθημα. Δεν απέ-
κλειε θέσπις την ιδέα να γίνει φιλενάδα του
της 'Υβέτ. 'Αλλά δεν ήθελε να την γελάσει. Θα
της μιλούσε με ειλικρίνεια και ως αποφασίσει
αυτή.

— Μόλις άκουσε την απόκρισή του όμως η 'Υ-
βέτ, άλλαξε χρώμα. Τα μάτια της εμεγάλωσαν
με τρόμο. Τά χείλη της τρεμούλιασαν και έ-
φώναξε:

— Φύγε! Φύγε! 'Αμέσως! Σε μισώ!
— Εσάστει ο νέος.

— 'Ακουσε, 'Υβέτ, παρακάλεσε σε λίγο.
Μά η μικρή φαινόταν εξω φρενών. 'Ετρεψε
δολοκλήρ και του φώναξε:

— Φύγε!... Σε μισώ!... Τ' άκουσε... Δεν
ξέρω τι είπατε με τη μητέρα μου. 'Αλλά γώ
προτιμώ να σκοτωθώ, παρά να κόμω αυτό
που θέλει αυτή.

— Μικρή μου 'Υβέτ, είπε ο νέος μαλακά.
Στάσου μιά στιγμή!...

— Σε ένδομη φίλον αληθινό, εφώναζε η
παιδούλα με λυγμούς τώρα. Μά τώρα κατα-
λάβαινα τι ήθελες και σύ. 'Εχουν βίκο ο
γονείς μου που μύθλεσαν ότι οι άνδρες δεν
ενδιαφέρονται ποτέ για ένα κορίτσι χωρίς κα-
κό σκοπό.

— Ήταν κομικά και τραγικά μαζί τα μεγαλί-
στικα αυτά λόγια στα χείλη της μικρούλας.
'Ο 'Αλβέρτος όμως δεν είχε κανέναν σκοπό
να γελάσει. Προσπαθούσε σοβαρά να την κα-
ταπράυνει.

— 'Υβέτ, σου όρκίζομαι πως δεν θέλησα
να σε πειράξω. 'Η μητέρα σου μου είπε νάρθω
εδώ, στο σπίτι σου...

Το ύφος του ήταν ειλικρινές και τη μαλα-
κωσε. Κυτταζόντας τον πάντα με δυσπιστία,
είπε:

— Καί ήρθατε χωρίς να έχετε ότι θα μου
κάνετε κακό; 'Αφού σας παρακάλεσα να μη
με ξαναβείτε...

— Γιατί, 'Υβέτ; ρώτησε μαλακά ο 'Αλβέρ-
τος ντε Ζιρώ. Γιατί δεν πρέπει να σε ξαναδώ...
Τον έκυτταξε οτά μάτια, έδίστασε μιά στι-
γμή και του αποκρίθηκε:

— 'Η μητέρα μου θέλει να σάς έγκμεταλ-
λυνθώ. Νομίζει πως μ' αγαπάτε. Γι' αυτό
δεν πρέπει να με ξαναβείτε.

— 'Ο 'Αλβέρτος ελάμιασε. Ήταν πολύ νέος
και αυτός, δεν ήξερε τις ασχημίες του κό-
σμου. 'Η απεριφραση αυτή ομοιολογία της μι-
κρής τον έκλονισε. Αισθάνθηκε ντροπή για
λογαριασμό της ανήλικης μάνας και κόμποι-
ση άρραβεν ήξερε τι να πη.

— Τώρα, να πηγαίνετε! είπε η 'Υβέτ γρη-
γορά. Σας παρακαλώ πάρα πολύ να πηγαί-
νετε!

— 'Αν είνε έτσι, 'Υβέτ, είπε ο νέος σα-
στισμένος, θέσπις, δεν πρέπει να ξαναβωθώ
με. 'Αλλά οτάς γονείς σου τι θα πης; Μήπως

Η Ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΚΒ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 147ον. 22—3—41.

Ενέργεια περιπόλων και πυροβολι-
κού ποικίλης ισχύος. Συνελήφθησαν αι-
χμαλώτοι τινές.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 148ον. 23—3—41.

Δράσεις πυροβολικού. 'Εχθρική τοπι-
κή ενέργεια εις περιοχήν ΑΣΙΟΥ απε-
κρούθη μετά βαρείων διά τον έχθρον
άπωλειών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 149ον. 24—3—41.

Δράσεις πυροβολικού και όλμων εις
διαφορά σημεία του μετώπου.

Εις την περιοχήν μεταξύ 'Αφου και
'Αβου εχθρικά τοπικά νυκτερινά έ-
πιθέσεις απεκρούσθησαν μετά σοβαρών
διά τον έχθρον άπωλειών.

Ετέρα τοπική επίθεσις του έχθρου
εις την αυτήν περιοχήν απεκρούσθη έ-
πίσης και έσχεν ως αποτέλεσμα έκτος

τών άπωλειών, ως ύπεςτη δ έχθρος ν'
άφήση εις χείρας μας πενήντα αι-
χμαλώτους, ών δύο αξιωματικοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 150ον. 25—3—41.

Ανταλλαγή πυρών πυροβολικού εις
διαφορά σημεία του μετώπου και πε-
ριωρισμένη δράσις περιπολιών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 151ον. 26—3—41.

Τοπικοί άγώνες πεζικού και πυρο-
βολικού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 152ον. 27—3—41.

Περιωρισμένη δράσις περιπολιών
και ανταλλαγή πυρών πυροβολικού ποι-
κίλης ισχύος.

Το ήμετερον αντίστροφικόν πυρο-
βολικόν κατέρριψε δύο έχθρικά αερο-
πλάνα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 153ον. 28—3—41.

Συνήθεις δράσεις περιπολιών και πυ-
ροβολικού. 'Η ήμετέρα αεροπορία έδωκ
βαρδισεν επιτυχώς εχθρικές έγκατα-
στάσεις. Πάντα τα αεροπλάνα μας έ-
πέστρεψαν εις τας άφειτταίς των.

(Εκ του Γενικού Στρατηγείου).

θυμώσουν αν μάθουν ότι μου μίλησε έτσι;
— Βέβαια, θα θυμώσουν, αποκρίθηκε γρη-
γορά η 'Υβέτ. Γι' αυτό, σάς παρακαλώ πάρα
πολύ, να πείτε στη μητέρα μου πως έσείς δεν
θέλετε να με ξαναβείτε, για να μ' αφήση η-
συχία.

— Καί πραγματικά δε θέλεις να σε ξαναβί-
δω, 'Υβέτ. Δεν μπορεί να σε βλέπω κρυφά;
— 'Όχι, όχι! Φώναζε τρομαγμένη η μι-
κρή. Δεν την ξέρετε τη μητέρα μου! Θα το
μάση άμέσως, θα μάς παρακολουθήση, και τό-
τε, αλλοίμονο μου! Σας παρακαλώ πάρα πο-
λύ, αν θέλετε το καλό μου, ξεχάστε με. Καί
να τύχη να με ήθετε στο όρομο που πουλώ
λουλούδια, να μη μου μιλήσετε.

— Τότε, 'Υβέτ, αντίο! Λοπάμαι, θέλω να
το πιστέψης πως λυπάμαι.

— Κι' εγώ, ψιθύρισε η μικρή.

— Εδώσαν τα χέρια φιλικά και παρξενευτή-
καν και οι δύο για το σφιγμένο που αισθάνθη-
καν στην καρδιά με το χωρισμό τους.

ΠΙΟ ΠΟΛΛΑ ΒΑΣΑΝΑ

— 'Η 'Υβέτ και ο 'Αλβέρτος, άπειρα παιδιά,
ένδομσαν πώς με τη θυσία που έκαναν να μη
ξαναβωθούν, έλυσαν το ζήτημα και πώς η
Μαργκό θα ήσυχάζε. 'Η μέγαιρα όμως έγινε
εξω φρενών όταν έμαθε πως έναυάγησαν τα
σχέδια της και πώς το χρυσάφι του νεαρού
κόρητος ντε Ζιρώ δεν θα κυλούσε στο φτωχί-
κό της. 'Επέρασε ημέρες μαρτυρικές η 'Υ-
βέτ. Ξύλο, στερήσεις, τιμωρίες, ό τι μπορού-
σε να σοφιστή η σκληρή γυναίκα για να την
κάη να υποφέρει, δεν το παρήλεψε.

— 'Αλλά σε λίγο η 'Υβέτ ανέκαμψε πώς α-
τά δεν ήταν τίποτε μπροστά στο μαρτί-
ριο που την έπερίμενε. Μιά μέρα της είπε η
Μαργκό ορθά - κορτά πώς, αφού δεν ήθελε
για φίλο τον 'Αλβέρτο, έπρεπε άπωσθήποτε
να προσπαθήση να έλκυση κανέναν άλλον από
τους πελάτες της. 'Η 'Υβέτ διαμαρτυρήθηκε
πως πρώτον δεν θέλει να κάνει τέτοιο πράγμα
και δεύτερον κανέναν πελάτη της δεν της
δείχνει ενδιαφέρον. Αυτό δεν το έθεώρησε
σπουδαίον λόγο η Μαργκό.

— Το ενδιαφέρον έού θα τοις το έλκύση,
της είπε. Νά ξέρης, μία και καλή, πως δεν
είνε δυνατόν να ζήσωμε με τα πενταροδέκαρα
που σου δίνουν για τα λουλούδια σου. Εί-
σαι θέσπις μικρή, αλλά πρέπει να συνήθισες
από τώρα σ' αυτή τη ζωή.

Και της έφερε διάφορα παραδείγματα κο-
ριτσιών που καλοζούσαν έπειδή έδρασαν στους
άνδρες.

— 'Η 'Υβέτ έφριττε. Μέσα θαθεία στην ψυχή
της, είχε το συναισθημα της τιμής. 'Επειτα,
η Σολάνη της διηγείτο πάντα τις καλές συμ-
βουλές που της έδινε η μητέρα της. Καί συνέ-
κρινε την κυρά - Κατερίνα με τη δική της
μητέρα. Μέρα με την ημέρα όμως, η ζωή της
γινόταν και πιο άνοσηφορη. 'Όταν ήταν μο-
ρά, έξη χρόνια, την ευλοκοπούσε η μητέρα
της, όταν έγυριζε από τη δουλειά της χωρίς
κέρδη. Τώρα, την κακομεταχειριζόταν όταν
της έλεγε η 'Υβέτ πως δεν κατώρθωσε να
έλκυση κανέναν πελάτη. Καί η ζωή της δύ-
συχης παιδούλας κυλούσε μαρτυρική. Εί-
χαν λιγοστεύει και τα κέρδη της, γιατί ο

'Αλβέρτος έτήρησε το λόγο του και δεν ξα-

ναπαρουσίασθηκε πιά μπροστά της. Καί αυτό
της έδινε πιο πολλή λύπη από ό τι φαναζό-
ταν. Δεν είχε καταλάβει πόση θέσι έπαισε στη
ζωή της ο εύγενικός νέος που ήταν πάντα το
στόμφο της νύχτας.

Μόνη άχτίδα χαράς στη ζωή της ήταν η
Σολάνη. 'Αλλά και αυτή είχε έσασαν. 'Η κυρά
Κατερίνα που είχε έξιλεωθή με τις θυσίες
που έκανε για την άνατροφή της κόρης της
για τη σκέψη της να τη δώση σε ξένα χέρια,
και μάλιστα με άσχημ, άρχισε να άρρωσταί-
νει. Ρευματισμοί, από τις κουργάδες που έ-
βαζε κάθε μέρα, την κρατούσαν συχνά κατά-
κοιτη. Τότε, η Σολάνη δεν μπορούσε να πάγ
σχολείο.

— 'Ετσι και για τις δυο μικρές η ζωή ήταν
δύσκολη. Για την 'Υβέτ μαρτυρική, γεμάτη
ήθικους κλονισμούς και πανεμένη, γεμάτη α-
γωνίες για τη ζωή της μητέρας της, της
Σολάνης.

— 'Ετσι έπέρασαν μερικά χρόνια. Με δάκρυα,
με ίκσιές, με πονηριές άσυνήθιστες για την
ηλικία της και άσυμβίβαστες με τον ελλικρι-
νή της χαρακτήρα, κατώρθωσε η 'Υβέτ να γί-
νη δεκάξη ετών χωρίς να ύπακηψη στις άνηθ-
κες παροτρύνσεις της Μαργκάς. Δεν έλειψαν
οι μπόρες στα τρία αυτά χρόνια, δεν έλειψαν
οι δραματικές σκηνές. 'Αλλά από τους άνδρες
που της ύπεδείκνυε η Μαργκό για να συν-
δεθί, άλλοι έφάνηκαν αδιάφοροι και άλλοι
κατάλαβαν τη δυστροπία της παιδούλας, τον
πόνο της, τη φρίκη της, και τραβήχθηκαν από
τη ζωή της.

— 'Ενα θράδυ που έγυριζε άργα από τη δου-
λειά της, άκουσε θήματα πίσω της. Δεν ή-
ταν άσυνήθιστη να την παρακολουθούν. 'Ανθο-
πώλις από τα πιο τρυφερά της χρόνια, ήξερε
πως να δάλη στη θέσι τους τους άναιδέις.
Αυτός όμως που την άκολουθούσε άπόψε, δεν
φαινόταν να είναι διατεθειμένος να ύποχωρή-
ση. Μιά στιγμή που έγυρισε και τον έκύτ-
ταξε η 'Υβέτ, είδε έναν άνδρα έως σαράντα
έως και σαράνταπέντε χρόνια, χαμώ, με
μάτια γυαλιστερά και μ' ένα δυσάρεστο χα-
μόγελο οτά χείλη. 'Η πείρα της ζωής την έ-
χε κάμει ψυχολόγο, και με τη μία ματιά του
του έριξε, τον αντίπαδό της, γιατί κατάλαβε
πως ήταν από τους πεισματάρηδες χαρακτή-
ρες που δεν ύποχωρούν αν δεν κατορθώσουν
αυτό που θέλουν.

— 'Ηταν μιά κρύα Μαρτιάτικη νυχτιά. 'Α-
ραιοί οι διαβάτες στους δρόμους, ο ούρανός
κατασκοτεινός, οσά να έπρόκειτο να ριξη χιόνι.
— 'Όταν έφθασε σε δρόμο έρημικό, ο άγνως
στός ήρθε πιο κοντά της.

— Πού τρέχεις έτσι, μικρούλα; ρώτησε συ-
γανά.

— Ετάχυνε το όημα της η κοπέλλα. 'Αλλά α-
τάς την άκολουθούσε εξακολουθώντας να της
μιλή, ώσπου έφθασε σπύτι της.

— 'Α, έδώ κατοικεί; η ρώτησε ο άγνω-
στος άνδρας ρίχνοντας μιά ματιά στο άγνω-
στο σπύτι της. Δεν είνε, μιά την άλλησιν, πάλαι
το σπύτιό σου. Μά δεν πειράζει, θάρθω και
μιά μέρα να σ' επισκεφθώ. Σ τό μεταξύ, πάρε
ένα φίλακι.

— Έκανε να τη ζυγώσει. 'Αλλά με μιά γρη-
γορή κίνηση, η 'Υβέτ τραπήθηκε και το χέρι
της γρήγορα έπεσε στο μάγουλό του.

— 'Αδιάντροπο θηλυκό! εφώναζε ο άνδρας
εξω φρενών. Οά μου το πληρώσει αυτό!
— Άησέ με ψυχή, αλλοίως θα φωνάζω,
είπε η 'Υβέτ.

— 'Εκείνη τη στιγμή η πόρτα του σπιτιού της
άνοιξε άπτόμα και το κεφάλι της Μαργκάς
εξερρόδαε από μέσα, άναμπαλισμένο σαν
πάντα.

— Ο διαβάτης έκύτταξε δύπιστα τη μέγαιρα.
Και ατά τον έκύτταξε περίεργα. 'Επειτα έφυ-
γε ο άνδρας δριζόντας.

— 'Η 'Υβέτ κοιμήθηκε νηστική εκείνη τη θρα-
νιά. Με τη μία ματιά που είχε ρίξει η Μαργ-
κό κατάλαβε την κατάσταση και ο θυμός της
έξασπασε σαν μπόρα στη δύστυχη κοπελλίτσα.
Θυμήθηκε πως τρία χρόνια τώρα η μικρή της
έξευγνε και πώς ήταν έπαιον από δεκάξη χρό-
νων και δεν είχε ακόμα φίλο, ενώ αυτή, κα-
θώς το ώμολογούσε έξοιαντροπα, είχε άρρα.
άνοισση στα δεκαπέντε της χρόνια. Κοιμήθη-
κε κλαμένη η 'Υβέτ, με πίκρα μέσα στην
καρδιά, δεν έδωσε πάντως ιδιαίτερη σημασία
στο έπεισόδιο.

Το άλλο θράδυ, όμως, ο άγνωστος κύριος
ερέθηκε πάλι μπροστά της. Την άκολουθούσε,
πιο τολμηρός ατά τη φορά, και πάλι μπροστά
στην πόρτα της την άπεκαίονε με την ύπο-
σχεσι να πάη να την έπισκεφθή κάποτε. Δεν
εφώναζε εκείνη τη θρανιά η 'Υβέτ για να τον
δάλη στη θέσι του. Φοβήθηκε πως θ' άκουε τη
φωνή η μητέρα της και θά της δημιουργού-
σε σκηνή. 'Ετσι, προτίμησε να σωπάση και
να του κλείση μόνον όρημνικά την πόρτα κα-
τά πρόποση. 'Η σωπή της πάντως φαίνεται
πως ενεθάρρυνε τον άνδρα, γιατί την τρίτη
θρανιά, καθώς άνοιγε η πόρτα του σπιτιού
της και έτοιμαζόταν να μπη μέσα η μικρή, ο
άγνωστος της έπιασε το χέρι και μπηκε α-
τάς πρώτος μέσα.

— 'Η 'Υβέτ έμεινε οτά κατόφλι σαν ριζωμένη
στη γη. 'Ο άγνωστος έκύτταξε γύρω του χω-
ρίς φόβο και χωρίς ντροπή το έξνο σπύτι. Φαί-
νεται πως είχε λάβει πληροφίες και πώς ή-
ξερε πως δεν είχε τίποτε να φοβήθι αν φερνό-
ταν τολμηρά.

— Καλησπέρα σας, είπε με ύφος ειρωνικό.
Συγχωρήστε με. Περιμένω τώρα μέρες να με
προσκαλέση η δεσποινίς να περσώ μέσα. Άλ-
λά αφού δεν το κάνει μόνι της, έρχομαι ε-
πρόσκλητος.

— 'Η Μαργκό σηκώθηκε μ' ένα άσχημο χαμό-
γελο οτά χοντρά της χείλη. Δεν ήξερε τί ν'
άποκριθί, το ύφος της όμως έδειχνε πως η έ-
πισκεψή του έξνο ήταν άρετα εύπρόδεκτη.
— 'Ο Ζερών έμυογκρισε κάτι και δεν σηκώθηκε
δείχνοντας με το ύφος του κ'ποιαν άποδοκιμα-
σία, πάντως σιωπηλή.

— 'Ακούστε, είπε ο έξνος. 'Ονομάζομαι Φερ-
νάνδος Φροντέ, και ένδιαφέρομαι για την κόρη
σας. Τη έρισκα πως είνε μιά θαρραλέα κο-
πελλίτσα, που κερδίζει γενναία τη ζωή της.
Χρειάζεται όμως ύποστηρίξει.

— Έρριξε στην 'Υβέτ μιά ματιά, που προ-
σπαθούσε να την κάνει τρυφερή και άγνη. Α-
τά τον έκύτταξε με έχθρικές ματιές, όλθρη,
με χείλη σφιχτά και μάτια άστραφτερά.

— 'Ω, τί καλός που είστε! ξεφώνισε η
Μαργκό, ένθουσιασμένη. 'Αλήθεια, άξίζει κά-
θε ύποστηρίξει το κορίτσάκι μας. Είνε γενναίο
και έργατικό. Δεν είνε δε και πολύ άσχημη,
τί λέτε;

— Εγέλασε άδωα τάχα, και ο Φερνάνδος έρ-
ριξε της μικρής μιά ματιά έρευνητική που την
ετύλαξε από την κορυφή έως τα νύχια.

— Δεν βλέπω όμως να ένθουσιάζεται η μικρή
με το ένδιαφέρον μου, συνεχίσε ο Φερνάνδος
Φροντέ.

— Έρριξε η Μαργκό στην κοπελλίτσα μιά
ματιά γεμάτη σημασία και αποκρίθηκε γρη-
γορά:

— Είνε μικρή, μνή την λαβαίνετε ότ' όην.
Πάντως έμεις, οι γονείς της, θεωρούμε το έν
διαφέρον σας πολύ τιμητικό.

— 'Ο Ζερών, που έκανε πως μόλις παρκα-
λουθούσε τη συζήτηση, σηκώθηκε και ήρθε με
τρόπο κοντά στον Φερνάνδο.

— Μνή έμεινετε άλλο άποψη, του ψιθύρισε.
— Έλάτε ατύρι το πρωί να το συζητήσωμε.

Μήνη αμέσως οτά νόημα ο Φερνάνδος, ά-
πεκαίονεσθε και έφυγε. Είχε μπη με κούπον
αμφίδουα σ' αυτό το σπύτι. Τώρα όμως ήταν
σίγουρος για την καινούργια του κατάσταση,
αφού οι γονείς της μικρής έφαιναν τον τόσο κα-
λόβολο. Καί αποφάσισε την άλλη κιόλας ήμέ-
ρα να συναντήση μόνον τον πατέρα της κοπέ-
λλας.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ

— 'Όταν έγυρισε σπύτι της από την κουραστι-
κή δουλειά της, το άλλο θράδυ, η 'Υβέτ ήρε
τον πατέρα της με τον Φερνάνδο Φροντέ να
κουβεντιάσουν σαν παλιν φίλοι. Στάθηκε οτά
κατόφλι και το αίμα ανέθηκε οτά μάγουλα
της. — 'Ο Ζερών όμως της είπε γελαστός:

— 'Ελα, 'Υβέτ, μιλούσαμε για σένα με τον
κύριο.

— Προχώρησε η μικρή με φρόδια σουφρωμένα,
έχθρική.

— 'Υβέτ, είπε ο Ζερών, ο κύριος Φροντέ
έχει την καλωσύνη να ένδιαφερόη για σένα
Δεν έχει κακό σκοπό, όπως το φαντάσθηκες
προχθές και άγρίεψες. 'Αλλά αφού είμαστε
τόσο φτωχοί, δεν βλέπω τον λόγο γιατί να του
άρηθούμε να μάς βοηθήσιν. 'Αφού αυτό
του κάνει εύχρηστο.

— 'Η 'Υβέτ δεν άποκρίθηκε. Αλλά το πρόσωπό
της δεν έαστέρωσε.

— Ήταν δεκαπέντε χρόνια κοπελλίτσα τώρα.
'Η όμορφη της πιά πολύ μαυτεύονταν παρά φαί-
νόταν, γιατί η σκληρή ζωή της δεν έννοουσε
την τελεία της άναπτύξε. Ο Φερνάνδος Φρον-
τέ, πάντως με το πεπειραμένο του μύτι, άντε,
λήφθη πως το χλωμό αυτό λουλουδάκι, αν το
περιποιόταν κανείς, μπορούσε να γίνει ένας
θαυμάσιος άνδρας. Καί μιά και έκανε την ά-
νακάμψι, δεν έννοουσε να χάση την εύκα-
ρία. 'Αφού λοιπόν κατάλαβε πως η μικρή δεν
είχε διάθεσι να ύποκύψι μόνι της, συμφώνησε
με τον Ζερών πως το καλύτερο μέσον ήταν
να της παρουσιάσθι σαν προστάτις, με προ-
θέσεις τάχα άγνές, πατρικές. 'Η 'Υβέτ όμως
δεν γελάστηκε. Δεν έτόλμωσε θέσπις να άρ-
νήθι ατά την άπλη τάχα τράτασι του πατε-
ρα της, το ύφος της όμως έδειξε πως δεν ή-
ταν και τόσο εύπιστη.

— Λοιπόν, μικρή μου 'Υβέτ, είπε ο Φερνάν-
δος, αν και φαίνεται πως δεν σου έμπνευ έμ-
πιστοσύνη, παρ' όλα τα γκρίζα μαλλιά που
έχω οτάς κροτάφους, ως άργιόσωμε από σπμε-
ρα να πιάνωμε φίλια. 'Ελα να πάμε να φάμε
κάπου μαζί. Το έπιτρέπει ο πατέρας σου.

— 'Όχι! εφώναζε άγρια σχεδόν η 'Υβέτ.
Δεν θέλω!

— 'Ακούσε, κόρη μου, έκαμε με ύφος έπει-
ληπτικό ο Ζερών. Δεν είνε τρόπος ατάς! Φαν-
τάζομαι πως κανένας δεν θέλει το καλό σου δ-
σο έμεις οι γονείς σου. Ρώτα και τη μη-
τέρα σου!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Στις έρωτήσεις της σελίδος 7)
1. 'Ο Ιδρυτής της θρησκείας των Μάγων
(7ος αιών π. Χ.). — 2. Νέον 'Αμστερνταμ—
3. Περί τα 149.500.000 χιλιόμετρα. — 4. Για
το σχήμα του κορπού του, που μοιάζει με ράμ-
φογερανό. — Βορειοδυτικά της Σκωτίας. —
6. 'Ο σφός φίλος του 'Οδυσσέως. — 7. 'Ο
Διονύσιος Παπέν, το 1707. — 8. Καθολικοί
Ιεραπόστολοι του 6ου αιώνας. — 9. 'Ενα
έντομο, από το όποιον εξάγεται το γνωστό
χρώμα καρμίνιο. — 10. Ναι.

Κατά τις παρατηρήσεις ενός 'Αγγλου
γλωσσού, η καρδιά ενός φωτογράφου έχει 50
παλμούς κάθε λεπτό ενώ αντίθετως η καρ-
διά ενός κρατογράφου έχει 72.

— Τα στρείδια έχουν τόσο ελαστικότητα
όργανισμού ώστε θα μπορούσαν να φορη-
σουν αμέσως μ' έναν δυνατό κρότο (πιοτο-
λίας ή κεραυνού), που θα το προσέβαλλε.

— Οι χνρες θεωρούνται στην Κίνα ιερές
και ύποβόλινουν την εύτυχία των μακροζών-
ητων και την ειρηνική συμβίωση των νεο-
νυμφών.

— Το ταχυτερό ασπίζομαι διανέμει από
σταθμό ενός μιλίου μέσα σε... δέκα τέσ-
σερις μέρες.

— Το πιο ήλικιωμένο... δένδρο του κό-
σμου βρίσκεται στην Κονεκτικούτ των 'Η-
νωμένων Πολιτειών και είνε μιά... μηλιά
290 χρόνων.

— Το χαρακτηριστικό της μηλιάς ατής
είνε ότι έχει μόνο 8 μεγάλα κλαδιά από
τά όποια τα πέντε κάνουν μίλη μόνο τον
ένα χρόνο, και τον άλλο τα άλλα τρία.

— 'Ο κορμός της... Μαθουσαλας α-
τής μηλιάς, έχει περιφέρεια 5 1/2 μέτρων,
το δε ύφος της φθάνει τα 25 μέτρα.

— 'Η άπόστασις από το μετώπο ως το
σάγονι κ' από τον κορπό του χεριού ως
το νύχι του μεγαλύτερου δακτύλου είνε
δέκα φορές μικρότερη από το άνάστημα
του ανθρώπου.

— 'Η χρήση των άνασθηστικών φαρμά-
κων στη χειρουργική, ήταν γνωστή πριν
από δυο χιλιάδες χρόνια.

— 'Ο Πλίνιος μιλάει για κάποια πέτρα
των Μενάδων, την όποιαν τρέσανε οι για-
τροί της εποχής του, έζυμωσαν κατόπιν τη
σκόνη με έξι και τον πολύπο που παρε-
σέκυσαν τον πορροτόσαν στο μέρος του
ώματος του άρρώστου, στο όποιον ήθε-
λαν να προκαλέσουν τοπική άναίσθησι.

— 'Η πρώτη καπνοδόχος από πετρώμε-
νο καπνί κατεσκευάσθη πριν τριάντα έρό-
να στην πόλη Βρεσχάν της Προσίας. 'Η
καπνοδόχος ατή έχει ύψος 17 μέτρων.

Η ΜΟΙΡΑ

ΜΑΡΟΚΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

— 'Η Χαλιντέ προχωρούσε με όημα γοργό.
'Από το πρόσωπό της το σκεπασμένο με τον
φερετζέ δεν φαίνονταν τά δυο της μάτια, δυο
όμορφα μεγάλα μάτια με μακρά ματόκλαδα.
Είχε το ύφος πως δεν την άσπαχόυσε καμ-
μιά σκέψις και όμως η καρδιά της χτυπούσε
δυνατά.

Κάτω από τον άφρικανικό καυτερό ήλιο
η Σαμπέ - έρ - Ταχιά είχε ζωηρότατη κίνησι,
έκείνο το πρωί, από τα στρεσιωτικά άπουά-
σματα.

— Ξαφνικά, η Χαλιντέ σταμάτησε και ύστερα
τραβήθηκε στην άκρη ζητώντας καταφύγιο στο
άνοιγμα μιάς πόρτας. 'Ενα άπόσπασμα Σπα-
χίδων έφθανε προς το μέρος της. Μόλις έ-
κίρυσεν τον νεαρό ύπολογαγό, που ήταν έπι
κεφαλής, έέγαλε κάτω από το μάλλινο κά-
λυμμά της μιά δέση λουλούδια και του τα
προσέφερε. Οι άνδρες του άποσπάσματος χα-
μογέλασαν, χωρίς να πούν τίποτε. Αύτο το
έδελαν κάθε μέρα και το είχαν συνήθεισι.

— 'Η Χαλιντέ ήταν έρωτευμένη τρελλά με τον
νεαρό ύπολογαγό. Θά ήταν εύτυχισμένη από
την άγάπη της, αν δεν ήταν παντρεμένη τον
Γιουσούφ. Έναν άντρα θάναυστο και ζήλοτο.
Αύτο όμως δεν το λογαρίαζε.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

— Πώς παντρεύθηκα; 'Απλούστατα. Το «απλούστατα» αυτό όμως, είναι τρόπος του λέγειν... Για να παντρευθώ, για να πάρω μια άπαρχιτωπούλα, χρειάστηκαν περιέργειες και απροόπτες περιπέλειες.

«Θυμάσαι τί σου είχα έμψυτευθαι μια μέρα τόν καιρό που σπουδάζαμε μαζί Νομικά στο Παρίσι;

— 'Η οίκογένειά μου που ήταν σχεδόν φτωχή και εφρόντιζε για το μέλλον μου, είχε αποφασίσει να με παντρεύη, μόλις έτα, κτωποιούσα την θεία μου, με την κόρη μιας φιλικής οικογένειας. Στις επάρχειες γίνονταν ακόμη κάτι τέτοιες παντρολογίες. Για μένα που ήμουν μόλις δέκα πέντε ετών, ήταν συμφωνημένο πια ότι θα γινόταν μια μέρα γυναικά μου η Μπερτα Μαριελώ. 'Η κόρη αυτή ήταν τότε δώδεκα ετών και φυσικά κανείς δεν ήξερε αν θα γινόταν άμορφη ή άσχημη. Αυτό, όμως, δεν είχε καμιά σημασία. Οι γονείς μας ήσαν σωματικοί και μένα δεν μου έπεφτε λόγος. «Πολύς καιρός έπέρασε χωρίς να δειξώ ενδιαφέρον γι' αυτήν την υποχρέωση. 'Ετελείωσα τις σπουδές μου, έκαμα τη στρατιωτική μου θητεία, έγυρσα στο Παρίσι, σε γνώρισα, έπιασε μαζί τα διαπλώκατά μας κι' έπειτα η ζωή μας έχώρισε. Σήμερα με ξαναβρίσκεις παντρεμένο. Πριν σε πάω σπίτι μου, άκουσε τη συνέντευξη.

— 'Ημουν είκοσι όκτώ ετών, οι

γονείς μου είχαν πεθάνει, είχα έκλεκτή θεία νομικού συμβούλου σε μια μεγάλη βιομηχανική επιχείρηση και απελάμβανα τις χαρές της ελεύθερης ζωής, όταν ξαφνικά πήρα μια μέρα γράμμα από το κ. Μαριελώ.

— 'Αν εγώ είχα έχασει την κόρη του, δεν με είχε όμως ξεχάσει όμως αυτός. Με επίθετακά λο για μου υπενθύμιζε τις παλαιές υποχρεώσεις μου και μου έδειχνε ότι με περίμενε το καλύτερο στο σπίτι του. 'Απλήριστα ευγενικά, αλλά άοριστα. Αυτός έπεί, μενε και άλλοτε έπεκαλειτο την τιμή, άλλοτε ζητούσε να με συνανήση με την υπενθύμιση των γονέων μου και της τελευταίας των θαλήσεως. Τι θα έκανες εσύ στη θέση μου; 'Εγώ επί τέλους αποφάσισα να πάρω το τρένο και να πάω να δω. 'Ισως η Μπερτα ήταν χαριτωμένη, 'Εν πάση περιπτώσει, η πρόικα της δεν ήταν έκτακταφρόνητη. 'Αφού μια μέρα θα παντρευόμουν που θα παντρευόμουν, γιατί να μην έπαιρνα αυτήν;

— 'Εστειλα τότε τηλεγράφημα που άνηγγειλε την άναχώρησή μου, έδησασα στο τρένο και έφθασα εκεί κάτω την ώρα του σουρουπιώματος. 'Ο κ. Μαριελώ με περίμενε στο σταθμό. Με άνε γνώρισε άμέσως, όστέρτα από το σα χρόνια που είχε να με δω, μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και με άνωμασε «παίδι του, πολυγαμπιό μένο του γαμπρού». 'Ηταν ένας άνθρωπος επιδηλτικός, με εύριξε όμως, άυστηρό πρόσωπο και με γάλα γένεια. 'Ανάμεσα στα χέρια του μου φάνηκε άμέσως σαν

να ήμουν αήχάμωτος. Με παρέσυρε τότε προς το σπίτι του και στο δρόμο μου έλεπε: — Μπαράδο, παιδί μου, ξέρεις να κρατήσεις το λόγο σου. Αυτό είναι πολύ καλό. Περιττό ν' αφήσουμε να περνάη άδικα ό καιρός. Το κάτω - κάτω της γραφής εσύ και η Μπερτα είσαστε άρραδωνιασμένοι εδώ και δέκα τρία χρόνια. 'Ας γίνουν. λοιπόν, το γρηγορότερο οι γάμοι σας!

Τα λόγια αυτά μου έφεραν ένα μικρό ρίγος στη ράχη. Αυτό όμως δεν ήταν τίποτε μπρος στην έκπληξη που έδοκίμασα όταν έφθασα στο σπίτι των Μαριελώ. 'Ενθ' η κ. Μαριελώ μ' αγκάλιασε και μ' έλεγε «γαμπρούλη» της, εγώ έπρόλαβα να ρίξω μια ματιά για να δω πως είχε εξελιχθή η Μπερτα. 'Ηταν είκοσι πέντε μόλις χρόνων κι' όμως φαίνονταν σαν γεροντοκόρη, άδύνατη, ξερη, με μαλλιά άχρωμα, μάτια σδυμένα και μαρμαμένο δέρμα, τόσο άσχημη επί τέλους, ώστε θ' άποθαρρύνονταν και ό πιο τολμηρός.

Το γεθύμα ήταν για μένα μαρτύριο. Μάταια προσπαθούσα να άπονητώ στα φιλοφρονητικά τους λόγια. Λέξεις δεν έδωαινε από τα χείλη μου.

Μια ιδέα μόνο στριφογύριζε σαν σβούρα μέσα στο κεφάλι μου: «Πότε, μα ποτέ δεν μπορώ να πάρω γυναικά μου τη Μπερτα». 'Επί τέλους την ώρα των φρουτών κατέβηκα άπεγνωσμένη προ σταθεία για να συμμορφωθώ με τη θέληση του κ. Μαριελώ, που σηκώνοντας το ποτήρι του, έλεπε: — Πίνω στην υγεία σας, παιδιά μου! 'Ελάτε, φιληθήτε τώρα! 'Όταν θρέθηκα μόνος στο δωμάτιό μου, κάλεσά την από αληθινή κρίση άπελπισίας. Σκέφθηκα να φύγω άμέσως, να φύγω κρυφά. Συλλογίσθηκα όμως τί κακό θα έκαμαν στους καλούς αυτούς ανθρώπους και ανήχησα άλλο με. σον άπεκαθερωσέως. 'Επρεπε, με καλέ θυσία, όί ίδιοι οι Μαριελώ να μου άπέδιδαν την ελευθερία μου.

— 'Αφού άνεζητήσα πολλές ώρες, επί τέλους, έρθκα. Θά ήσαν μεσα νυχτα πια όταν έφώναζε ζητών

τας βοήθεια, μόλις άνοιξε η πόρτα μου, εγώ άρχισα να στριφογυρίζω στο κρεβάτι, έφώναζα και όογογούσα. Το στόμα μου, στο οποίο είχα φροντίσει να κρύψω ένα κομμάτι σαπουνι, έθωνε α. φρούς. 'Επί τέλους άνάμεσα σε δύο σπασμούς, ίκτευσα: — 'Ενα γιατρό! Γρήγορα ένα γιατρό!

Σε λίγο ήλθε ό γιατρός, ένας μεσόκοπος άνθρωπάκος. 'Όταν θράθηκα μόνος μαζί του, του έλεπα: — Γιατρέ μου, συγγνώμη! 'Ολα αυτά εινε αληθινή κωμωδία. 'Αν είσαστε καλός, όμως, θα μου παρασχετε μια μεγάλη έκδούλευση. Κατοικώ στο Παρίσι, όπου έχω καλή θέα και ήλθα εδώ για να πάρω γυναικά μου την άνη ξερετε; Εινε φοβερή! Δεν νοι τώη πια το θάρρος να κρατήσω την ύποθεσι που έδωσα. Πήτε, λοιπόν, στον πατέρα της, ότι είμαι έπιληπτικός και είμαι θεάσος ότι θα άποκτήσω πάλιν την ελευθερία μου!

— 'Ο γιατρός στην άρχη πειράχτηκε, έπειτα όμως χαμογέλασε με παράξενο τρόπο και μου έλεπε: — Συμφωνώ!

— 'Όταν άνθηκε έξω άκουσα ποδ έλεγε το κ. Μαριελώ. — 'Η κατάσταση εινε πολύ σοβαρή. Πρέπει να μεταφερθή άμέσως στο σπίτι μου, στην κλινική μου.

— Τι άρρώστεια έχει; — Φοβερή έπιληψία! — Κι' εγώ που ήθελα να τοδ δάσω γυναικά του την κόρη μου! — Δεν πρέπει κατ' ούδενα λόγο να γίνη ένας τέτοιος γάμος!

— 'Υστερα από λίγη ώρα έφαινα με άμάξι μαζί με τον γιατρό, έ. χ.α σωθή.

Είχα σωθή δηλαδή από τη Μπερτα, όχι όμως και από το γάμο. Γιατί και ό γιατρός είχε μια κόρη σε ηλικία γάμου, μια κόρη πολύ ώρδια, αλλά χωρίς προίκα. Και υπό την άπειλή φοδερών άποκαλύψεων, άναγκάσθηκα να την πάρω γυναικά μου! ΠΙΕΡ ΝΩΡΟΥΑ

3) 'Ο τρόπος του μακιγιαρίσματος των πόντων έχει μεγάλη σημασία. Πρέπει με μιάν έπιδεξία κραγιονιά να άνέχουν οι γονιές των ματιών προς τα έπάνω και οι άλε φοριδές με την χρήση του ριμμελ ν' ακολουθήσουν και αυτές την προς τα άνω γραμμήν, η όποια προσδίδει σε όλο το πρόσωπο πολύ νεανική όψη.

4) Τα χείλη πρέπει και αυτά να εινε άσμεμένα προς τα άνω, αλλά κατ' ούδενα τρόπον να όγαι το κραγιόν από τα όρια των χείλεων.

5) 'Όσο για τις τουαλέτες, άρ. κεί να φοριούνται ύψάσματα «φλού» και αλθέρια σε χρώματα μάλλον άνοιχτά.

6) Τα μαλλιά εινε και αυτά «φλού». Πάνε οι έπιμελμένες μπούκλες και τα κολλητά χτενίσματα που έσυνηθίζονταν προ όλίγων ετών. 'Η σημερινή μόδα εινε ό,τι εινε φυσικό και άπλο.

Με αυτά τα «άτου» άρχισαν τη δουλειά στα στούντιο. Και έτσι έπετεύχθη η άαφική και άπροσδοκήη μεταμόρφωσις των άστέρων.

— 'Η Τζόαν Κρόουφορντ, η άπογοιτευμένη και θλιμμένη Τζόαν του παλιού καιρού, παρεχώρησε τη θέσι της σε μια νεαρή γυναικά που είχε κάτω το σπινθηροδόλο στο πρόσωπο και στην εμφάνισι.

— 'Η Μπέτυ Νταϊνις, ποδ έως τότε ήσε παρουνισιάζοντα άποκλειστικά με τα χαρακτηριστικά της τραγωδού, άλλαξε χτένισμα και στυλ και άπεφάσισε και εκείνη να παίζη σε έργα διασκεδαστικότερα.

— 'Η Βιρτζίνια Μπρούς, η ψυχρή όμορφή του Χόλλυγουντ από τότε που έπαιζε το «Κοινωνικό σκάν-

δαλο» έγινε μια κομνηνίτη λεπτή και αίσθηματική και έγκατέλειψε μια μεγάλη της ζορά τους φραγμα λάδες του παλιού καιρού, που την έκαναν να φαίνεται μεγάλη.

— 'Η Λωρέττα Τζούγκ, άκολουθήσε και αυτή το ρεύμα της έποχής παίρνοντας ένα όθος πονηρού άέζυπο που της πηγαίνει τόσο πολύ τότε που έπαιζε έτσι η έπιτυχία της έδιτακασίσθη και της άπεκόμισε ένα καινούργιο συμβόλαιο με μεγάλη αύξησι του μισθο.

— 'Η Γκρέτα Γκάρμπο, η θεία Γκάρμπο, η σφιγγέ του Χόλλυγουντ, έγγέλασε και ήταν έντελως μεταμορφωμένη στο τελευταίο της φιλμ «Νινότσκ». 'Εφορούσε τουαλέτες αλθέριας, κατέλλα ιδιότροπα και χαριτωμένα.

— 'Εγγέλασε, ήπει, έόρεψε και άπε καλύφθη στα μάτια μιας γο. ητευτική κομνηνίτη μεγάλης όλκης. 'Όπωσδήποτε μάς έξεκούρασε λίγο από την αλνία, την τραγική Γκάρμπο του «Αννα Κάρένινα» και «Μορία Βασιφσκα».

Το Χόλλυγουντ γελά και εινε τόσο καλότερα! 'Αρκεί δράματα και τραγωδίες έχομε. 'Η ζωή εινε άρκετα περίπλοκη και δεν έχομε άλθέρια άνάγκη να πηγαίνωμε στην ηνιματογράφω για να την περιπλέξωμε περισσότερο. Με λίγα λόγια, έκαίνο που ζήτοόμε, πηγαίνοντα στα σινεμά, εινε προ πάντως μια άρα ξεκουράσματος και ληρομιάς των καθημερινών μας στενοχωριών.

Βαρεθήκαμε, αλήθεια, τις κλάψες και τα σοφόπια! Γιατί ό έμελιστάκτερος ταίνας εινε καλός, το πολύ-πολύ για να συγκινούν τις εύαισθητες καρδιές των γεροντοκορών.

Ο ΣΙΝΕΑΣΤ

ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ ΤΟΥ

Καινούργια πάλι ιδιοτροπία έπέρασε από το μυαλό της Σουρπούτσα:

— Καραμπέτ, έλεπε στο τραπεζι ένώ τρώγα. νε, μουστάκι σου να κόψης, γιαδερούμ, ήζουρι άμένο να κάνης.

— Τι λές, μπέ Σουρπούτσα; — Καλότερα να ένεται, κουζούμ. — 'Ηζουρισμένο μπε, σαν 'Εγγλέζο τά φαίνεται!

— Αυτό εινε! — Μα αυτό έμένα ντέν πάει, Σουρπούτσα! — Γιατί, Καραμπέτ; — Γιατί 'Εγγλέζο ζαντός εινε, κόκκινος εινε, τρίχα λίγο εινε. 'Εγώ κόμπος είμαι και πολύ τρίχα σαν έρουστα εινε!

— 'Η Σουρπούτσα όμως έπέμενε: — Μπε γιαδερούμ. 'Αμα μουστάκι ήζουρι, άμένο τά ένεται, κιμπάρικος τά εσαι, μόντα τά κάνης, μούτρα σου πολύ γκιούζελ τά ένεται!

— 'Ο κακομοιρός ό Καραμπέτ πλησίασε έναν καθρέφτη και είδε μέσα τη φάστα του. Δυσ φρούδια σαν μουστάκια, δυδ μουστάκια τζέδια όλόκληρη, και μια μύτη γρυπη μεγάλη, έξέχουσα, που όταν δά έβριγε το μουστάκι του από κάτω, θα έπρόλαβε σαν αληθινό α. κωτήριό!

— Μπε Σουρπούτσα, άακημο τά ένεται, έ-τόλμησε να πη. — 'Η μοντέρνα όμως σύζυγος, που της έφούσκωναν τα μυαλά οι διάφοροι φίλες της, η-ταν άνένδοθη:

— Καραμπέτ, ντέν ήξερεις τί τά πη οικ, γιαδερούμ. Όδλος κόσμος ήζουρισμένος εινε σήμερα. Πας τά πας καλσιμένο σ' τραπεζι; — 'Ε, μουστάκι μου μποντίζει τραπεζι!

— Ναί, Καραμπέτ, κακό εινε, άμα γιούρτη τρώς άπορος ένεται, άμα σούπα τρώς μέσα πιάτο σου κούμπι κάνε. Ντερπής, Καραμπέτ, άπ!

Τα τελευταία έπιχειρήματα της Σουρπούτσα φαίνονται να ήσαν πειστικότερα.

— Καλά, όπως τέλειε τά ένεται! έλεπε. Πριν φύγη όμως την ρώτησε:

— Σουρπούτσα, το μύτη μου χωρίς μουστάκι κακός τά εινε, μεάλος τά ένεται.

— 'Η Σουρπούτσα χαμογέλασε: — Κόκετος εσαι, Καραμπέτ, Μύτη μεάλο έκει όδλο το σπουνταίος άντράπος!

— Σπουνταίος τά ένεται; Καλό, Σουρπούτσα. — Καί, κατέθηκε για να παη στο κουρείο. Περπατούσε σκεπτικός. Δεν μπορούσε να φαντασθή τον εαυτό του χωρίς μουστάκι, που χρόνια τώρα συνηθισ να το στρίβη, να το κόβη να το περιποιήται.

— 'Αφού Σουρπούτσα τέλει, ήζουρισμένος τά ένεται, έλεπε με άπόφασι. — Μπήκε σ' ένα κουρείο της 'Ομονοίας και κάθισε σ' ένα κάθισμα, κιντώντας δια τέλους ταίαν φορών την μουστακοφόρον φάστα του μέσα στο γυαλί.

— 'Ο κύριος έπιθυμει έύρισμα; έλεπε ό όπάλ ληλος. — Ναί, γιαδερούμ. Μουστάκι μου ήζουρισμένο να κόψης.

— Δεν προτιμάτε να σας το κόψω άλά Τζών Τζιλμπέρτ; — Τζιλμπέρτ, μιλιμπέρτ, ντέν ήξέρω. Μεμπέρτερο έντό ντέν εινε; 'Ηζουρισμένος να ένεται!

— Καλά, όπως έπιθυμει ό κύριος. — Και άρχισε το σαπουνίσμα, ένώ συζητούσε με τον πελάτη της άλλης καρέκλας για τον πόλεμο.

Σε μια στιγμή που η δούρτα του κουρέα με τη συζήτησι, το μύτη στο μύτι:

— Μπε γιαδερούμ! φώναξε. Μάτι μου ήζουρισμένο τά ένεται; Γιατί σαπουνίζεις; — Μπήκε κατά λάθος, κύριος!

— Λάθος, πάθος, μάτι μου πονεμένος ήκα-νε.

— 'Ενθ' τον έξόριζε, ένας νέος πελάτης ά. νήγγειλε νίκες στην 'Αθρησινιά.

— 'Η 'Αγγυλία έκοψε τον ανεφοδιασμό, έλεπε, στα Ιταλικά στρατεύματα.

— Τι λέτε;! Θουμισιά! Εξφώνισε ό κου. ρέας, ένώ έκοθε τον Καραμπέτ.

— Τι ταυμάσιος μπέ; — 'Εκομε τον ανεφοδιασμό ή 'Αγγυλία! — Και σ' έκοψε μάγουλό μου μπέ!

— Δεν παύει, παρντόν! Χωρίς αίμα δεν γίνονται νίκες... έλέπετε.

— Νίκες, μίκες, στα μούτρα μου τά ένε-ται!

— 'Όταν σηκώθηκε από το κάθισμα ό δυστυ χωμένος Καραμπέτ, είχε το μουστάκι έυρισμένο, και δυδ τριπτά μικρά κολλημένα στα μούτρα του, έκα στο πηγούνι και ένα στην

σκη της μύτης. — Σε λίγο θα περάση, έλεπε ό κουρέας. Μι. κρά πρόματα! 'Ακρα κομμοί! Τόσος κό-σμος πετακόδετα στο μέταπο.

Μέτωπος ήκανες μούτρα μου, μπέ; Μύτη μου 'Αλθάνια ήκανε, σάγνι μου 'Α-φρικα ένεται! Βά; έα; γουρρού;!

— 'Ελλήρωσε και έφυγε άλαστημάντας. Μέσα στο τράμ όμως, καθώς μπηκε, προκάλεσε το χαμόγελο όλων των έπιβατών.

— 'Ενας άν τούτοις κοντός άνθρώπος, θελον-τας να τον υπερασπίση, τέν έξέθεσε περισσό-τερο. Σηκώθηκε από τη θέσι του και έλεπε στον Καραμπέτ:

— Περάστε, κύριε, να καθήστε. — Και άπευθυνόμενος γύρω του: — Ντερπής να γελάτε μ' έναν τραυματία!

— 'Όλο το τράμ έκαρδίστηκε. — Τραυματίας εινε αυτός, κύριος; έφώναζε ένα χαμνι. Δεν κιντάς ποδ θυαίνε από κου ρειο; 'Όλο πούδρα και μπριγιαντίνι!

— 'Ο Καραμπέτ άγριοκύνταζε τον μικρό, άλλά συκρατήθηκε για να μην έκτεθη περισσότερο. — 'Όταν όμως κατέθηκε στη στάσι του, του έ κούνισε άγρια το κεφάλι. Και ό νεαρός τού φώναζε, ένώ το τράμ έφευγε:

— Νοικιστήριο έόλασε στη μύτη σου, κυ-ριος; Σάν νορίς δέν το κόλλησες; 'Ισως δ. μως τη χρειαστή η άντιαεροπορική άμυνα!

— 'Ο καμμένος ό Καραμπέτ μύηκε σπίτι του έξω φρενών.

— 'Η Σουρπούτσα τον ύποδέχθηκε έγκάρδια: — 'Αχι! Π όμορφο ένηκες, Καραμπέτ! — 'Ενα όμορφο εινε! Μπαράδο, Σουρπούτσα! Χωρίς μύτη να ένεται, καλότερος τά φαί νεται. 'Ασά όλοσούν!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΙ ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ

— 'Η Ζαμφώ τηγάνιζε λουκουμάδες την ήμερα του Εόαγγελισμού, πλάι της δε, την όοηδού-σε η κουινιά της η Τερψιθέα.

— Τα παιδιά της τριγύρω μεζωμένα, πότε άρ-πούσαν λουκουμάδες από το πιάτο, πότε θουτού σαν τά δαχτυλά στο μέλι και τά γλεφαίνε.

— Φύγετε, μαρε διαδολο, να μ' άσε πνίξω! έφώναζε η Ζαμφώ.

Μια φίλη από τη γειτονιά, η 'Αριάδνη του Κάπου μύηκε μέσα:

— Καλή μέρα, Ζαμφώ μου, καλή μέρα Τερψιθέα. Τι κάνετε, καλέ;

— 'Η Τερψιθέα στραβομουρλιασε: — Νά... για τα παιδιά... τηγανίτες, έπες και με τρόπο πηγε έπάνω με πρόσφαι πως έχει κάποια δουλειά δίδεν.

— 'Η Ζαμφώ έκύνταζε τη σκάλα π' άνένδοθη ή γεροντοκόρη και ύστερα έσφυζε στη γειτό-νισσα:

— Καλέ, μην την πιστεύεις, έλεπε. Κάνομε τσολ λουκουμάδες για τα γενεθλιά της!

— Τι μού λέει; — 'Αι, κόκνα μου. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα τάχει τάμα να κόνη τη σκόλη της. Ξέ-ρει πως δεν άπαρχει 'Αγια Τερψιθέα, γι' αέ, το από χρόνια τώρα ήσκαρπίστηκε να κόνη γενεθλιά.

— Πισω μου σ' έχω Σατανά! Καλέ, κι' 'Εγγυλία εινε!

— 'Η Ζαμφώ, που άφορη έητοόσε για να κακολογήνη την κουινιά της, έλεπε: — Και έξερεις ποιά εινε το πιο κουριόζι-κο; 'Ακου με, που εινε να φύγη το σεραφέι σου! Κάθε χρόνο όγαινει πιο μικρή!

— 'Οι δυο γυναικες έσκασαν στα γέλια, ένώ τα παιδιά έβηκαν την ευκαιρία να δουτήσουν τους λουκουμάδες πάλι.

— 'Η 'Αριάδνη έφυγε τρεχάτη, για να το πη στις γειτονισσες, και να γίνη το σχετικά κου-τομοπολό.

Μόλις τέλειωσε το τηγάνισμα η Ζαμφώ, γέ-μισε μια πατέλλα με λουκουμάδες, και άφού έδωκε στα παιδιά, φώναζε τις δυο κομμάδες της να κατέβουν.

— 'Ελάτε, Τερψιθέα, 'Ορδοδοξία, να μην κρυθούμε!

— 'Η Τερψιθέα και η άδερφή της κατέβηκαν τρεχάτες.

— Να φωνάξω τσολ καρσινές, έλεπε η όορ-τάχουσα, τη φάφω και την 'Ερταλία. — 'Η Ζαμφώ έστειλε τη μικρή της κόρη, — Τρέξα, 'Ασπασία μου, και πές πως να κοπιάσουν, να πούνε τση όθιας σου και τού χρόνου και να πούνε κι' ένα κονιακάκι.

— Δεν άργησαν να φωνάουν δυο παχιές γυ-ναίκες, με δυο - τρία παιδιά η κάθε μια τρι-γύρω της. — Καλέ, τ' έγιε; Καλοεργόζικα! Θέστα ε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΤΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

ΤΟΥ ΚΑΒΑΜΕΡΟ

«Το μόνο μου παράπονο ειναι που δέν γνωρίζω... κολυμνητική... και πως θα την περάσω την... 'Αδριατική!»

ΤΟΥ ΜΟΥΣ ΣΟΛΙΝΙ

«Το μόνο μου παράπονο ειναι που θα σε χάσω 'Ιταλία μου και πως θα την περάσω τά μεγαλεία μου!»

ΤΟΥ ΓΚΡΑΤΣΙΑΝΙ

«Το μόνο μου παράπονο ειναι σ' αυτή τη μόρτα του κάθε 'Ιταλόυ

γιατί με πάσαν τώρα και όχι προ πολλού».

ΤΗΣ ΕΝΤΑΣ

«Το μόνο μου παράπονο ειναι που έχω πάρει άντρα σαφάτα και μόλις ήβ' βαρκάρη απ' τη χαρά... π ε τ ε».

ΤΟΥ ΤΣΙΑΝΟ

«Το μόνο μου παράπονο ειναι που δέν τον βλέπω τον Ντούσε ταχτικά και μες τους δρόμους πέπω να βρω... ά α λ α χ τ ι κ α».

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΧΕΤΕ: — 'Οχι, Φωφώ μου, η Τερψιθέα έχει σήμερα τα γενεθλιά της.

— 'Ησεί! Νά ζήσης, και στα εκατό! — Και καλή έπικατάστασι πιά!

— 'Η Τερψιθέα έσφυζε το κεφάλι με σεμνότη τα παρήνεας.

— Πόσο χρονώ μπαίνεις; έλεπε η 'Ερταλία. Τώρα δέν είμαστε ζένες...

— Μα θυμόμμαι, καμμένη; έτραύλισεν η Τερψιθέα.

— Θαρρώ πως στην πλημμύρα τ' 'Αγίου 'Αντωνίου, στη Σμόρνη, ήσανε εξη χρονώ. Τώλεγε η συχαρμένη η πεθερά μου, φώναζε η Ζαμφώ.

— 'Η Τερψιθέα κοκκίνισε: — Τι λές, καλέ; Θες να όης το βαφτιστικό μου; Δεν έερο σε ποιο μπανιλο τάχα...

— Μα ήβγαζανε τότες βαφτιστικά; ρώτη-σε η Ζαμφώ.

— 'Η άλλη άδερφή επενέθε: — Νά σου πό, Ζαμφώ, έερη νάνα και να ζήση χίλια χρονιά. Δε θα την πουλήσωμε, για να δούμε τα χρόνια της!

— 'Η Ζαμφώ έλεπε σιγά στην 'Ερταλία: — Μα ποιος την άγοράζει; Στο Μπίτ - πα-ζάρ, στα παληατζήδικα να τηνε πές τέτοια σφάντοικα, δε θα πιάσης έναν παρσί!

— Και με τόνο εύθυμο έφώναζε: — Καλέ, χωρεταόμοι! Μ' η χειρότερα! Δεν το έρω εγώ πως εινε μικρή; 'Ας εινε πια γερή και όσα χρονώ κι' ά γίνη, δε θα παρα-θορήνη κανέναν. 'Εχει το έδικο της. Μα, κόρη να θρεθί κανένα καλό παλληκάρι να φάμε και κουφέτες!

— 'Ας τελήσω με το καλό ό πόλεμος κι' έχομε καιρό! έλεπε η Φωφώ και πάτησε το πό-δι της Ζαμφώ.

— 'Ελάτε τώρα να φάτε από καμιά λου-κουμάδα να γλυκαθήτε, έλεπε η Ζαμφώ, και μύηκε στην πλαήνη κάμαρα να φέρη την πια-τέλλα.

— 'Αχού! Εξφώνισε. Καλέ, μαρε δέν ήσοη-θήκατε το Θεό, μπαστάρδοι!

— Όλες οι γυναικες τρέσανε να δούνε τί συμ-βαίνει.

Τα παιδιά είχαν φάει όλους τους λουκου-μάδες και γλεφαίνε με τά δαχτυλά τους το μέλι από την πατέλλα.

— 'Η Τερψιθέα φρόνιωσε: — 'Ησεί! Ταμένο μου τόχαγε!

— Τι να κάνωμε; έλεπε η Τερψιθέα. Οι λουκουμάδες έλέπεις εινε για τα παιδιά. Γε-ρη νάσαι κι' ά μη φάμε έμεις οι μονάδες.

— Δεν πειράζει, καλέ Τερψιθέα μου, έφώ-ναξέ η Φωφώ. Είτε έμεις τσι φαγάμε, είτε τα παιδιά μας, το ίδιο κάνει...

— 'Η Τερψιθέα όμως πηγε να πεθάνη από τη σάχισι της. — 'Επιτήδες μου τόκανε η ύψη μου, η άδοκαμυλιά έλεπε.

ΣΥΛΒΙΟΣ

15ον

— Ναί, στρίγγλα. Τρίγκ Φάθουρ! "Ας είνε, θά μάθω έγω. Γιατί πρέπει να έξερης, γρηά, ότι από προχθές ζητούμε να έρωμε ένα 'Αμερικανό άστυνομό που τόν λένε Τόμ - Κόξ. Ποιός έξερει λοιπόν αν αυτός ο κύριος δέν είνε ο Τρίγκ Φάθουρ.

— Μα αυτός ο Φάθουρ φαίνεται ότι είνε ησυχός άνθρωπος, παρετήρησε δειλά η Μαρκέλλα. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας τις περνά μέσα στο δωμάτιό του.

— Δέν θ'αίνε ξά; — Σπανίως. Καί αν έγώ θά λείψω μισή ή τώ πολύ μία ώρα, καί θά γυρίσω να μάς κάνη πάντα την ίδια ερώτηση: αν δηλαδή ήρθε κα νένας άνδρας ή καμμιά γυναίκα να τόν ζητήση.

— Καί ήρθε να τόν ζητήση κυνείας; — "Οχι άκόμη.

— Κολά, έξακολούθησε τώρα, — Τις πρώτες μέρες η Λουίζα δέν έδωσε μεγάλη προσοχή σ' αυτό τόν άνθρωπο. "Υστερα όμως φαίνεται ότι πρόσθεε περισσότερο σ' αυτόν καί τόν πήρε από κάποια συμπάθεια...

— "Α, άί Αισθηματικά λοιπόν. "Αγάπες... Λέγε παρακάτω, γρηά μου.

— "Από τήν ημέρα εκείνη, Παθάλ, παιδί μου καί τήν χάνεις πού τήν βρίσκεις, μέσα στην κάμαρα τού ξένου...

— Την άτιμή! — Καί καταλαβαίνω, Παθάλ, ότι η Λουίζα, αν δέν ξεμαλλίσθηκε άκόμη μέ τόν 'Αμερικανό, θά ξεμαλλισθί όμως γρήγορα. Γι' αυτό αν θέλεις να της κάνης μεγάλο καλό, πρέπει να τήν συμβουλεύσης καί σύ.

— "Ο Παθάλ χαμογέλασε σατανικά καί ψιθύρισε.

— "Όταν έλθη η κατάλληλη στιγμή, θά τήν συμβουλεύσω, ξέρω έγω τί συμβουλεύς άς της δώσω.

— Κάμε καί ένα άλλο πράγμα, Παθάλ. "Εκείνο τώ διαμάντι πού της έδωσες, πές της ότι είνε αληθινό.

— Διάβολέ! "Έχει λοιπόν υποψίες ότι είνε ψεύτικο; — "Υποψίες μονάχα; Βεβαιότητα, Παθάλ. Είνε τόσο βεβαία πώς είνε ψεύτικο, ώστε δέν τώ λογαριάζει καθόλου.

— Συμφωνώθηκε τότε άπότομα ο Παθάλ, έμεινε σκεπτικός γιά λίγες στιγμές καί μετά ψιθύρισε: — "Έχει γοστό ναδέειε τώ διαμάντι σ' εκείνον τόν 'Αμερικανό. "Αν τόκαμε αυτό, αλλοιμονό της.

— Καί γυρίζοντας πρós τήν Μαρκέλλα, — "Ακούε με τώρα, γρηά, της έπτε, καί φροντίσε να κάνης ότι σοφ πώ. Στην Λουίζα δέν θα πής τίποτε, ούτε γιά όσα είπαθηκαν σήμερα μεταξύ μας, ούτε γιά τίς υποψίες μου. "Αφού την ελεύθερη να κάνη ό,τι θέλει καί να νομίζη ότι τους έρωτάς της με τόν 'Αμερικανό δέν τους υποψιάζεται κανείς.

— "Ηούχασε, Παθάλ. Θά κάνω ό,τι θέλεις άού...

— Μοι έπτε πώς ο 'Αμερικανός αυτός περιμένει επισκέψεις. Λοιπόν, όταν έλθουν οι έπισκέψεις αυτές, είτε άνδρες είτε γυναίκες, να στείλεις τήν ίδια στιγμή να με ειδοποιήσης στών 'Σκαρπίο.

— Κολά, Παθάλ.

— Μαρκέλλα, με ξέρεις κολά. "Αν μείνης με τώ μέρος μου, αν κάνης ό,τι σοφ είπα

καί δ,τι θά σοφ πώ άργότερα, αν μοι φανής χρήσιμος, ξέρε ότι από μένα θάχης πολλά κέρδη...

— "Αμ τώ ξέρω. "Εγώ από τήν ξεμαλλισμένη κόρη μου δέν έλλιζω τίποτε.

— "Αν όμως φανής προδότης, αν ζητήσης να με γελάσης καί γίνης καί σύ ένα με τήν κόρη σου καί τόν 'Αμερικανό, ξέρε τώ καλά, θά σοφ καρφώσω τώ μαχαίρι μου στην καρδιά...

— Τι όργη Θεοι μ' αυτό τώ μαχαίρι, Παθάλ! Μα έννοια σου, αν θρεθής στην ανάγκη να τώ χρησιμοποήσης, θέβαιο δέν θά τώ χρησιμοποήσης γιά μένα.

— Αυτό ο καιρός θά τώ δείξη.

— Καί άνοίγοντας μετά τήν πόρτα ο Παθάλ φώναξε: — Λουίζα! "Ελα μέσα, κυρά...

— Η Λουίζα, πού δέν είχε συνέλθει άκόμη από τόν τρομό της, έσπευσε να μπη. "Εκτόταξέ τόν απάχη, τόν είδε ήρεμο καί ήσυχο τώρα, πήρε θάρρος καί ρώτησε: — Σού πέρασε ο θυμός, Παθάλ; — "Όπως έλέειες... "Αλήθεια, Λουίζα, τώ διαμάντι πού σοδώσωσ' τώ έχεις άκόμη; — Βέβαια.

— Δείξε μου τώ.

— Η Λουίζα άνοίξε τώ συρτάρι ενός έπιπλου, πήρε τώ διαμάντι καί τώ έδειξε στόν απάχη.

— Καλά. Μα η μάνα σου έδώ μοι έλεγε ότι σοδ πέρασε από τώ μυαλό η ιδέα ότι είνε ψεύτικο. Καί γιά να δεσφιασθής άρχισες να τώ δείχνης στόν ένα καί στόν άλλο.

— Ψέματα! φώναξε η Λουίζα, μεθυμένη θά ήταν η μάνα μου γιά να πη τέτοια ψέματα.

— Στρίγγλα! "Εγώ μεθυμένη, όρυχθήκα η γρηά.

— Η αλήθεια είνε, Παθάλ, έξηκολούθησε η Λουίζα χωρίς να δώση προσοχή στις έρωσιές της μητέρας της, η αλήθεια είνε πώς δέν πίστεψα ότι τώ διαμάντι αυτό είνε αληθινό. Μα δέν τώδειξα σέ κανένα. "Ακούς; — "Όύτε στόν 'Αμερικανό πού έχεις έδώ; — Πω! Έκαμε η Λουίζα. Σ' αυτό τώ χονδρο γούρουν. Καί τί σχέσι έχω έγω μ' αυτόν; Καί τί μοι είνε αυτός να τώ δείξω τά δώρα σου;

— Ποιητή άλεπού! διελογίσθη ο Παθάλ. Ξέρεις να υποκρίνισαι θαυμασία. Μα έννοια σου. "Όταν άάρθη η ώρα θά σοφ μάθω έγω πούος είνε ο Παθάλ.

— Καί γυρίζοντας πάλι στην έρωμένη του: — Σε πιστεύω, Λουίζα, της έπτε. Καί γιά να ησυχάσης σοδ λέω ότι τώ διαμάντι αυτό είνε αληθινό καί στοιχίζει μία δολάκηρη πειριουσία. Μην τώ δείξης όμως σέ κανένα. Γιατί αν τώ δείξης θά σέ άπειλήσουν πολλοί τρομεροί κίνδυνοι.

— Μη φοβάσαι, Παθάλ, άπήντησε η Λουίζα. Αυτό τώ διαμάντι ούτε τώ είδε, ούτε θά τώ όη κανείς.

— "Ο άπάχης παρέμεινε άκόμη λίγο κοντά στις δυο γυναίκες, έπειτα τις χαίρτηκε καί αφού αντίλλαξε έλέμια συνειρνώσεις με τήν γρηά Μαρκέλλα, έφυγε.

— Σε λίγο φρονιζόταν μπρός σ' ένα τραπέζι τού 'Σκαρπίου, δίστασε να τώ φέρον κρασί καί άρχισε να πίνη.

— Κάθως δέ έπινε, σκεπτόταν αν ο Τρίγκ θά έουρ ήταν δυνατό να είνε ο όπό τώ 'Κόκκινου Δαχτυλιδιού' άναζητούμενος Τόμ-Κόξ καί κάθε φορά πού τώ σκεπτόταν αυτό, κατέστρω, νε σχέδια εξοντώσεως τού άντιπάλου τού Τρίγκ Φάθουρ.

— Γιατί ο άπάχης ήταν τελείως πεπεισμένος πιά γιά τήν άπιστία της Λουίζας. Τις γυναίκες είχε τόν έγωισμό να πιστεύη ότι τις έγνώριζε καλά.

— Τήν άχάριστη! ψιθύριζε κάθε τόσο. Να περιφρονήση έμένα, πού όστερα από τρεις μήνες τώ πολύ θά μωρσώω να τήν κάνω να ξέφών έσσειλισσα καί να προτιμήση ποιόν; — "Έκαμε μορφοσμό άηθίας καί περιφρόνησεως καί έξηκολούθησε: — "Ένα 'Αμερικανόν! "Ένα χονδρόνθρωπο! "Ένα άσχημόνθρωπο, καθώς μοι είπαν.

— Στο σημείο όμως αυτό τών διαλογισμών τού ο Παθάλ σταμάτησε: "Αν ο Τρίγκ Φάθουρ ήταν ο Τόμ - Κόξ; — "Α, άί! φιδόρισε τότε χαρούμενος ο άπάχης. "Αν είνε ο Τόμ - Κόξ αυτός, τήν έκαμα τήν τύχη μου. "Ο άνθρωπος τού 'Κόκκινου Δαχτυλιδιού' πού ήθελε καί με έθρκε καί άφοι συμφωνήσαμε μ' έγγραφω μέλος στην έταιρία αυτή, μού τώ έπτε χέρις καθαρά: "Αν κατορ, θάσω να άνακαλώσω αυτόν τόν 'Αμερικανό άστυνόμο, θά πη ότι είμαι μεγάλο μυαλό, με, γάλος επιτήδειος καί μεγάλος κατεργάρας καί η έταιρία θά με κύμη άναρχήγος...

— Έγώμει τώ ποτήρι τού, τώ άδειασε άς τόν πάτο, έλατάνισσε τη γλώσσα τού από ελαφρίστη καί έξηκολούθησε: — "Υπαρχήγος τού 'Κόκκινου Δαχτυλιδιού! Πανόλογος καί παροδοήματος δηλαδή. Πού δυνατός καί από τους άναρχήγους τού αθάνα Κούκας!

— Καί ξεχνώντας τώρα ολοκληρωτικά τήν Λου

ίζα καί τήν άπιστία της ο Παθάλ, θυβίσθηκε σέ σκέψεις πού περιστρέφονταν γύρω από τώ μέλλον τού, πού προωινίζονταν μεγάλο, εύρύ καί ένδοξο καί κάθε τόσο έμυθούριζε: — "Ω! "Αν είνε ο Τόμ - Κόξ αυτός, τήν έκαμα τήν τύχη μου...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΠΟΜΑΧΟΥ

— Φρανσίν, παιδί μου, έξεψες τώ αμάξι; — Δέν θά πάω με τώ αμάξι, πατέρα. Τώ άλογό μας σήμερα δέν μού φαίνεται να είνε καλά. Χθές τώ κουράσαμε πολύ καί θά πάω με τώ πόδια.

— "Ο διάλογος αυτός γινόταν μεταξύ ενός γέρον άπομάχου λοχίου καί της νεαρής τού κόρης Φρανσίν, στόν περίεολο τού μικρού άγροτικού σπιτιού τών, πού άπέχει τρεις ώρες από τώ Παρίσι.

— "Ο γέρο άπόμαχος λεγόταν Λουκιανός Βαρέν, ήταν παλός πολεμιστής καί είχε τιμηθί με τώ παράσημο της άνδρείας. "Ανθρώπος τιμιώτατος, είχε λίγα χρήματα από τις μικρές τού οικονομίες καί όταν πήρε τήν σύνταξη τού, άγόρασε τώ μικρό εκείνο σπιτάκι καί έγ κατεστάθηκε σ' αυτό μαζί με τήν θυγατέρα τού Φρανσίν, μ' άμορφη νέα είκοσι μόλις χρόνων.

— Λοιπόν, Φρανσίν μου, θά πής σήμερα πεζή στό Παρίσι; Είνε ξέρεις άνάγκη, δολάκηρη καλώς άούγα, πρέπει να πουληθούν. Σού συνιστώ όμως να μην περάσης από τόν πύργο τού Σαδινιάκ, κόρη μου, γιατί έδώ καί λίγες μέρες έλέπω να τριγυρνούν άπείω μερικά άποπα πρόσωπα. "Η μάλλον φρουρούν.

— Καί έπειδή η νέα φαίνεται σάν να δυσπιστούσε, ο γέρος έξηκολούθησε: — "Ένα θράδυ, Φρανσίν, έσύ κοιμάσου, έπληρα τώ τσούφι μου καί πήγα να παραφυλάξω γιά κείνο τόν λαγό πού μάς έρμήαζε τά λαχανικά.

— Λοιπόν; — "Ημιον λοιπόν καλώς κρυμμένος μέσα στό χαντάκι πού περνά πλάι από τόν δρομίσκο τού Πύργου, όταν άκούσα θόρυβο... ένα δαιμονισμένο θόρυβο άυτόκινητο, πού έτρεχε σάν άστραπή έπάνω στόν μεγάλο δρόμο. "Έστρίψε, έπληρε τόν δρομίσκο καί πήγε ίσια στόν πύργο.

— "Επειτα; — "Όταν περνούσε από μπροστά μου, έβγαλα με προσοχή τώ κεφάλι μου από τήν κρύπτη καί παρετήρησα. "Ήσαν έξ η κάτω άνδρες μέσα. Μοι φάνηκε όμως ότι άκούσα καί μία γυναίκα φωνή.

— Πολύ παρξένα πράγματα! "Επειτα πότερά; — "Όπως σοδ είπα, τώ άυτόκινητο έπήγε στόν Πύργο. "Η μεγάλη πόρτα τού Πύργου άνοίξε τότε καί τώ άυτόκινητο στάθηκε έξω από αήτην. "Ημιον πολύ μακριά καί δέν έέλεπα τί γινόταν εκεί. "Όταν όμως τώ άυτόκινητο έφυγε καί πέρασε καί πάλι από έμπρός μου, είδα ότι δέν είχε κανένα έπιβάτη μέσα. "Όλοι έμειναν στόν Πύργο.

— Καί η γυναίκα μαζί; — "Αν πράγματι ήταν γυναίκα μέσα στό άυτόκινητο, έμεινε κι' αυτή.

— "Επειτα; Τι άλλο ξέρεις, πατέρα μου; — Ξέρω ότι από τί νύχτα εκείνη φάνηκαν γύρω από τόν πύργο τά ύποπτα εκείνα πρόσωπα, γιά τώ όποια σοδ είλας.

— Καί σύ, πατέρα μου, πού έχεις δη τόσα πράγματα στή ζωή, τί υποθέτεις; — Να σοδ πώ, Φρανσίν, παιδί μου. Τίποτε τώ συγκεκριμένο, άλλα πολλά συγγήματα. Τόν Πύργο τού Σαδινιάκ έμαθα ότι πρό ήμερών τόν άγόρασε ένας κάποιος "Ιούλιος Φούλταν, πού δέν φάνηκε όμως καθόλου έδώ. "Αφίκε δέ τόν Πύργο στην έρειπωμένη κατάστασι πού τώ βρήκε. Ξαφικά, μία νύχτα, με άρκετά μυστηριώδη τρόπο, στέλλει στόν Πύργο μία γυναίκα. Τι γυναίκα είνε αυτή; Κόρη τού; "Αδελφή τού; Σύνζυγός τού; — Πιθανόν...

— Μα αν είνε καμμιά δυστυχισμένη, ποιός ξέρει γιά ποιό λόγο καί γιά ποιά άφορμή έπεσε στά χέρια τού ανθρώπου αυτού; — Μα τότε, πατέρα μου, αν είνε τώ τελευταίε πού είπες, τότε πρόκειται περί έγκλημάτος.

— Καί αυτό πιθανόν! — Καλά, καί μες τί θά κάνουμε; — "Ο γέρος άπόμαχος έκούνησε έκφραστικά τώ κεφάλι τού καί έπτε: — Τώ καλύτερο πού έχουμε να κάνουμε έμεις, Φρανσίν μου, είνε να κυττάξουμε τις δικές μας δουλειές καί να μην άνακαταβούμε στις δουλειές τών άλλων. "Αφες τούς με γάλους να κάνουν καλά μεταξύ τούς. "Ο φτώχος καί ο μικρός πού κάνουν τήν άνομοσία να άνακατωθί μαζί τούς, έρίκεται τόν μετλά τού πάντοτε.

— Καί όμως, πατέρα, αν καμμιά δυστυχισμένη έρρισκεται κλεισμένη στόν Πύργο...

— Αυτή η δυστυχισμένη θά είνε καμμιά άριστοκράτισσα. "Ερημη στόν κόσμο δέν θά είνε. "Αν χάνηκε από τώ σπίτι της, καί άρπάχθηκε καί κλεισθηκε στόν Πύργο αυτό, οι

συγγενείς της θά τήν άναζητήσουν. Θά τήν άναζητήση καί η άστυνομία, πού θά ειδοποιήθηκε έθέσια.

— Σ' αυτό έχεις δίκαιο. — "Εγώ όμως δέν πιστεύω ότι η γυναίκα θά είνε καμμιά συγγενής τού Φούλταν. "Ισως θά είνε καμμιά πού παρεστράφησε καί ο Φούλταν τήν έστειλε στόν Πύργο, γιά να γλυτώση από τόν κακό δρόμο. Κάμε λοιπόν αυτό πού σοδ λέω καί άφησε τούς αυτούς.

— Η Φρανσίν έπληρε στό χέρι της ένα άρκετά μεγάλο καλάθι γεμάτο αούγα, άπεαυρέτηκε τόν πατέρα της, τού άποαχέθηκε μία φορά άκόμα πώς ήθελε συμμορφωθί με τις συμβουλές τού καί τράβηξε πρós τώ Παρίσι, άπυφύγοντας πράγματι να περάση από τόν δρόμο τού Πύργου.

— Καί έρσαν μόν στρέφοντας πίσω της έβλεπε τήν πατρική καλύθη καί διέκρινε στό ύψωμα ενός λοφίσκου τόν πατέρα της να τήν παρακολούθη με τώ έλεμμάτψ τού, έπέμεινε καί εκείνη στην άπόφασί της.

— Όταν όμως λίγα λεπτά άργότερα έστρεψε καί μπήκε σ' άλλο δρόμο, όταν έπαυσε να έλέκη τόν πατέρα της καί τήν καλύθα τους, άρχισε σιγά - σιγά να καταλαμάνεται από τόν πειρασμό της περιεργίας.

— Να ήσαν τάχα αληθινά όσα της διηγήθηκε ο πατέρας της; — Να έρισκόταν τάχα αληθινά μέσα στόν έγ. καταλαμειμένο πύργο μία γυναίκα; — Μα έφρουρείτο τάχα ο Πύργος; "Η μήπως όλα αυτά ήσαν φαντασιές τού πατέρα της ή άπτελέσματα κάποιας παρεξηγήσεως; — Είμαι περιέργη να μάθω! διελογίσθη η Φρανσίν.

— Σταμάτησε στή μέση τού δρόμου, σκέφθηκε λίγο καί μετά, — "Αν όσα μού έπτε ο πατέρας μου είνε αληθινά, τότε μέσα στόν πύργο θά συμβούν πολύ σπουδαία πράγματα.

— Η Φρανσίν ήταν κόρη στρατιωτικού, πού τήν είχε μάθει να μη φοβάται ποτέ της. "Εξ άλλου είχε καί τήν τόλμη της νεότητος καί τώ προτέρημα, όχι μόνο ν' άποαφαιγή γρήγορα, άλλα καί γρήγορα να έκτελή τις άποφάσεις της.

— Σκέφθηκε, λοιπόν, ότι αν παρήκουε τις συμβουλές τού πατέρα της καί περνούσε από τόν δρόμο τού Πύργου, δέν θά διέπραττε κανένα άσυγχώρητο άμάρτημα. Ούτε όμως καί κανένα κίνδυνο θά διέτρεχε άς μέρους τών άνθρώπων πού έφρουρούσαν τόν Πύργο, γιάτί κα νένας άπ' αυτούς δέν θά παρεξηγούσε τήν διάθεσί της από εκεί, αφού τακτικά, όδες φορές πήγαινε στό Παρίσι, περνούσε άπ' εκεί.

— "Εμπρός λοιπόν σκέφθηκε η τόλμηρη Φρανσίν.

— Καί χωρίς να πολυσκεφθί καί να διατάξη περισσότερο, έτράβηξε πρós τόν πύργο.

— Έβάδιζε άισιακά - άισιακά σάν ναθέλε να φάση γρηγορώτερα στόν σκοπό της.

— "Ηδη ο πειρασμός είχε κορυφωθί καί η περιέργειά της είχε φθάσει στό κατακόρυφο.

— Η φαντασία της, ζωηρή όπως κάθε όπτα, οία τής νεότητος, έμεγαλοποιούσε τώ πράγμα καί η Φρανσίν έβλεπε τώρα μπροστά της μία άλυσσοδεμένη γυναίκα καί έναν άνδρα, πού τήν τυραννούσε με τώ χειρότερα βασανιστήρια.

— "Ηδη είχε διατρέξει τόν μισό δρόμο καί στό έάθος τού, πίσω από πυκνά δένδρα, διέκρινε τά έρείπια τού Πύργου, χωρίς στό με ταξύ να άπάντησθ εμπρός της κανένα από τούς φρουρούς, όταν ένας άνθρωπος, πού ως τήν στιγμή εκείνη κρυβόταν φαίνεται πίσω από ένα άθμνο, ώρμησε, έτρεξε πρós αυτήν, στάθηκε μπρός της καί της άνέκοιμε τόν δρόμο.

— "Ο άνθρωπος εκείνος είχε μορφή άταισία καί στά χέρια τού κρατούσε ένα χονδρό ραβδί. "Η Φρανσίν δέ ένόμιε πώς κάτω από τήν εργατική μπλούζα τού διέκρινε λαήν μαχαίρι.

— Δέν τρόμαξε όμως. "Η έμφάνισις τού ανθρώπου εκείνου αντί να τήν φοβίσθ, τήν έκαμε τολμηρότερη.

— Καί χωρίς να δώση καμμιά προσοχή σ' αυτόν, χωρίς να φανή ότι καταλαβε τούς σκοπούς καί τις προθέσεις τού ανθρώπου εκείνου έκαμε πώς ήθελε να εξακολουθήσθ τόν δρόμο της.

— "Ο άγνωστος όμως με μία άπειλητική χειρονομία της έβδωσε να καταλάθι ότι έπρεπε να σταθί.

— Καί στάθηκε μόν η Φρανσίν, άλλα συγχρόως ρώτησε: — Τι σημαίνει αυτό; — Αυτό σημαίνει, άπήντησε με σκακίτητα ο άγνωστος, ότι καλά θά κάνης να άλλεξης δρόμο, γιάτί αυτός άνήκει στην πεοιχή τού Πύργου καί ο Πύργος άνήκει τώρα στόν Κ' Ιούλιο Φούλταν.

— Να σάς πώ, άπήντησε η Φρανσίν. Εί, μα γινόντισσά τού Πύργου αυτό, δέν φροντισα όμως να μάθω σε ποιόν άνήκει ο Πύργος. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ; "Η συνέχεια.

★ ΤΟΚΙΟ: — "Ο Κεντρικός Μετεωρολογικός Σατόμος της πόλεως μας έκαμε τελευταίως μίαν ένδιαφέρουσα έρευνα επί τού αν πραγματικά οι κεραυνοί προτιμούν να πλητύνουν γυναίκες παρά άνδρες. "Η έρευνα στηρίχθηκε επί παρατηρήσεων γενόμενων διαρκούσης μίας σφοδρότάτης καταιγίδας, κατά τόν "Ιούλιο τού 1940. "Ενας κεραυνός είχε πέσει τότε σέ μία καλύβα καί αφού έχτύπησε πρώτα ένα κυπαρίσι στόν κήπο τού σπιτιού, εισέβυσε στην καλύβα όπου τήν στιγμή εκείνη έρίσκονταν μία ήλικιωμένη γυναίκα, δυο κορίτσια καί δυο άγόρια. "Όλα αυτά τά πρόσωπα ήσαν καθισμένα στή σειρά μέσα στό δωμάτιο, ο κεραυνός όμως έτραυματίσσε μόνο τή γρηά καί τά δυο κορίτσια χωρίς να περάσθ καθόλου τ' άγόρια. Οι "Ιάπωνες λοιπόν μετεωρολόγοι προσπαθούν τώρα να συγκεντρώσουν καί άλλα στοιχεία επί τς περιέργου φαινομένου τού... μισογυνισμο. Τών κεραυνών, προτού καταλήξουν σέ όριστικά συμπεράσματα.

★ ΟΣΛΟ: — Μία από τις μεγαλύτερες τραπείζες της πόλεως μας έφθισσε ένα πρωτότυπο όσο καί πρακτικό σύστημα γιά να προσφυλάσθ τήν όγεια τών ύπαλλήλων της από τώ μικρόβιο τών διαφόρων έπιδημιών, πού κουβάλουν άσυναίσθητος οι πελάται καί άλλοι έπισκέπται τού ίδρυματος. Γύρω από τις θυρίδες από τις όποιες οι ύπαλλήλοι έρχονται σέ συναλλαγή με τώ κανάλι, έτοιμοστέθησαν σωληνοειδείς λυχνίες υπερισδών άκτίνας, οι όποιες δημιουργούν ένα άόρατο, άλλα άόρατοστέτο στά παθόγωνα μικρόβια διάφορα μεταξύ ύπαλλήλου καί πελάτου. Αί υπερισδόν άκτίνες σκότωνουν άσφαλώς όλα τά μικρόβια πού θά μπορούσαν να μεταδοθούν από τούς πελάτας στους ύπαλλήλους, πράγματι δέν άπο τότε πού καθιερώθη η χρησιμοποίησις τών έπιμεωθών αίσθητή μετρίσεως τών λόγω άσθενείας άπουσιών τών ύπαλλήλων της Τραπεζής. "Ας σημειώθ ότι είνε η πρώτη φορά κατά τήν όποια γίνεται παρομοία χρησιμοποίησις της άποστειρωτικής λυχνίας" στην Ερώπη, ενώ στην "Αμερική από καιρό χρησιμοποείται η μέθοδος αυτή σέ σχολεία νοσοκομεία άκόμη δέ καί σέ υμναεία... μπά, γιά τήν πλήρη καί άμεση άποστειρωσί τών ποτηριών.

★ ΖΑΓΚΡΕΜΠ: — Μία ήλικιωμένη καί μουρφομένη γυναίκα παρουσιάσθη τελευταίως στην εισαγγελία της πόλεως μας καί κατέθεσε ένα δγκάδες δέμα πού περιείχε χαρτονομίσματα τών 100 καί 1000 ήνταριών. "Όπως έδήλωσε, θέλοντας μετά τόν πρόσφατο θάνατο τού άδελφού της να καθαρίσθ τώ θρόνο τού νεκρού, άρξισε να τώ ζυλνί, όπότε ξαφνικά μέσα στό παλμό εκείνο στρώμα έρθηκε τώ δέμα αυτό τυλιγμένο με έφημερίδες καί περιέχον πόν 4 εκατομμύρια καί 250 χιλιάδων ήνταριών. "Η έντιμη γρηά, μη ξέροντας τί να κάνει τά εκατομμύρια αυτά κατέληξε στην άπόφασι να τά παραδώσθ στόν εισαγγελέα.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ "Ο πραγματικός άνδρας δυο πράγματα κυρίως έπιθυμεί: Τόν κίνδυνο καί τώ παγινίδι. Να λοιπόν ποιός είνε ο λόγος, πού έπιθυμεί τήν γυναίκα, τώ πού έπικίνδυνο παιχνίδι πού ύπάρχει στόν κόσμο.

★ Κατά κανόνα, οι γυναίκες δέν ξέρουν τί θέλουν. Κι' αν καμμιά τώ ξέρη, δέν τολμά να τώ ζητήση.

★ "Ο πρώτος άνθρωπος πού περιφρόνησε τόν έρωτα ήταν καί ο πρώτος άθεος τού κόσμου.

★ "Η γυναίκα κρίνει πάντα έπεικώς τις γυναίκες εκείνες πού διέπραταν σφάλματα, τώ όποια μπορεί να δισπαρέξη καί η ίδια.

★ "Ο έρωτας, όπως καί ο φόβος, σέ κάνει να πιστεύεις τά πάντα.

★ "Ο άνδρας λατρεύει μία γυναίκα γιά τήν τιμιότητά της καί τήν μισεί γιάτί δέν άννοει να τώ παραδοθί.

★ "Η άσχημία είνε ο καλύτερος φύλακας μίας κοπέλλας, όστερα όμως από τήν άρετή της.

★ Είνε άδύνατο να είνε κανείς συγχρόως έρωτευμένος καί φρόνιμος.

★ Τώ δυνατότερο αίσθημα της γυναίκας είνε η ζήλοτυπία.

Η πρώτη του ΛΕΞΙΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— "Ο "Ερρίκος Κλέρινγκ ήταν δεινός όδηγός καί όλοι τόν άνώμαζαν, τρέλλο σωφέρ. "Αλλά παρ' όλη τήν δεινότητά τού, δέν μπόρεσε στό τέλος να γλυτώση. Μία μέρα, τώ άυτόκινήτψ τού άναποδογυρίσθηκε καί ο ίδιος έβρέθηκε κάτω από τις ρόδες.

— Αυτό έγινε στό μεγάλο δρόμο έξω από τήν καλύβα τού γέρω Μπρέντ. "Αμέσως, ο καλός αυτός άνθρωπος έτρεξε κοντά τού καί βοήθουόμενος από τώ γυίο τού, κατάρθωσε να τόν θγάλη από τή δυσάρεστη αυτή θέσι καί να τόν μεταφέρη στό σπίτι τού.

— "Η πρώτη τού σκέψις ήταν θέβαιο γιά είδω, πούση ένα γιατρό. "Αλλά συγχρόως έσκέφθηκε γιά είδοποιήση καί τόν οίκογένεια τού θύματος.

— "Αρχισε τότε να ψάχνη μέσα στις τσέπες τού καί, στό τέλος, ένόμισε ότι εβρήκε εκείνο πού έζητούσε. "Ήταν ένα χαρτάκι, με τώ όνομα "Υέτ καί μία διεύθυνσις από κάτω. Σ' ένα άλλο χαρτί άνεγρόφετο τώ όνομα "Ερρίκος Κλέρινγκ, δικηγόρος.

— "Ο γέρω Μπρέντ, όπως καί κάθε άλλος στή θέσι τού, έκαμε τή σκέψι πώς τώ θύμα έλέγωνταν "Ερρίκος Κλέρινγκ, πώς η "Υέτ ήταν γυναίκα τού καί πώς η διεύθυνσις πού ύπάρχει κάτω από τώ όνομα της ήταν η διεύθυνσις της κατοικίας τού ζεύγους.

— Είπε λοιπόν στό Τζών, τώ γυίο τού, αφού θά είδοποιούσε τώ γιατρό, να περάση καί από τώ ταχυδρομείο γιά να ρίξη ένα έπείγον τηλεγράφημα σ' αυτή τή διεύθυνσι.

— Λίγη ώρα άργότερα, έφθασε ο γιατρός. "Αφού έζητησε με προσοχή τόν τραυματία έγνώρισε καί έπτε στό γέρω Μπρέντ: — Φίλε μου, νομίζω πώς θά έκλας καλώς, τερα να έπηγαίνες αυτό τόν άνθρωπο στό νοσοκομείο. Δέν τώ έχει άπομείνει τίποτε γρηρό. "Όπως όδηποτε, όμως, θά ίδούμε τί μπορούμε να κάμουμε. Ξέρεις ποιός είνε; — Είνε ο δικηγόρος "Ερρίκος Κλέρινγκ. — Πώς είπες; "Ο δικηγόρος "Ερρίκος Κλέρινγκ;

— Μάλιστα, γιατρέ μου. Τόν άγνωρίζατε; — "Οχι προσομικάς. "Αλλ' έχω άκούσει πολύ λα γι' αυτόν. Είνε θαυμαστικός σωφέρ, πρώτα, όλητης τού πόλο καί περιήγησης γιά τις κροατικές τού περιπέτειες. Πριν από λίγο καιρό, μάλιστα, είχα άκούσει ότι έπρόκειτο να χωρίση με τή γυναίκα τού.

— "Όπως όδηποτε έκαμε, ο γέρω Μπρέντ, έγώ έπληγεραφισα στην κυρία "Υέτ. — "Υέτ! είπτε έκπληκτος ο γιατρός. "Αλλ' έγώ ξέρω καλά ότι τή γυναίκα τού τήν λένε Ρόζα.

— Ξέρω κι' έγώ; έπιθύρισε σαστισμένος ο γέρος. "Εβρήκα στην τσέπη τού ένα σημείωμα μ' αυτό τώ όνομα. — "Θάνα καμμιάς έρωμένης τού συνεπέρανε ο γιατρός. Δέν πειραξεί όμως. Θά τηλεγραφήσω έγώ στή γυναίκα τού.

— Λέγοντας αυτά, έπεριποιέτο συγχρόως τόν τραυματία. Στό τέλος, αφού έπέδεσε προσεκτικά τά τραύματά τού είπτε: — Δέν έχω πιά καμιά καλή τίποτε άλλο. "Εάν ο άνθρωπος αυτός έχει γέρω όργανισμό καί πιστεύω ότι έχει— πιθανόν να γλυτώση. "Όπως όδηποτε, όμως, δέν πρέπει να μετακινήθ καθόλου από έδώ. Θά ξαναπεράσω να τόν ιδώ καί πάλι...

— Έφυγε έπειτα καί η πρώτη τού βουλεύει, όταν έφθασε σπίτι τού, ήταν να στείλμ με τόν όπληρή τού ένα τηλεγράφημα στην διεύθυνσι της κυρίας Κλέρινγκ.

— Μπορείτε τώρα να φαντασθίτε τήν έκπληξή τού γέρω Μπρέντ όταν τήν άλλη ημέρα, είδω να σταματάει ένα μπλε άυτόκινητο εμπρός στην πόρτα τού κήπου τού καί να κατεβαίη άπ' αυτό μία πολύ όμορφη κυρία. Ποιά να ήταν άραγε; "Η σύζυγος τού δικηγόρου η; ή άλλη; — Χθές έλαθα ένα τηλεγράφημα. Έκαμε η γυναίκα στή με τρέμοντα χείλη. Μοι έλεγαν ότι...

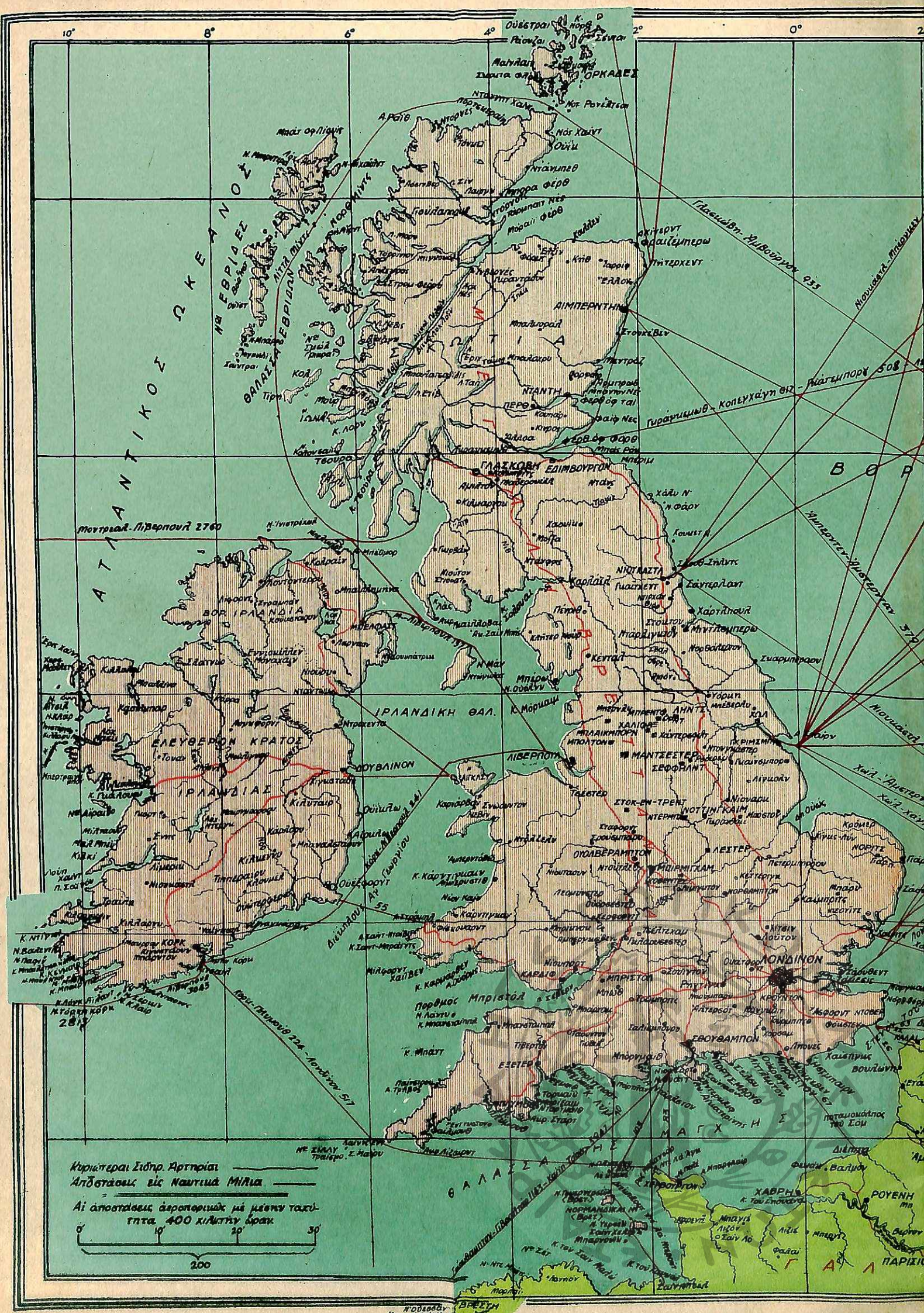
— "Α! μάλιστα, τήν είκαμε ο Μπρέντ. ΕΙ, σέ η γυναίκα τού; — "Ιχι, άλλ' είμαι η καλύτερη φίλη τού. Πόσο μου μπορώ να τόν ιδώ; — Αυτοόμει πολύ, κυρία μου, άλλα δέν μπορώ να σάς αφήσω. "Ο γιατρός τώ άπηγόρευσε.

— "Η έπισκέπτρια δέν έπέμεινε.

— Δέν πεύραζε, είπτε. Θά περιμένα όμως έδώ, αν μού τώ έπιτρέπετε. "Ισως με χρειασθί σέ τίποτε.

— "Όπως θέλετε. Έκαμε ο γέρω Μπρέντ. Καί τήν άδήςθηκε στόν κήπο όπου τήν έφερε ένα καθίσμα.

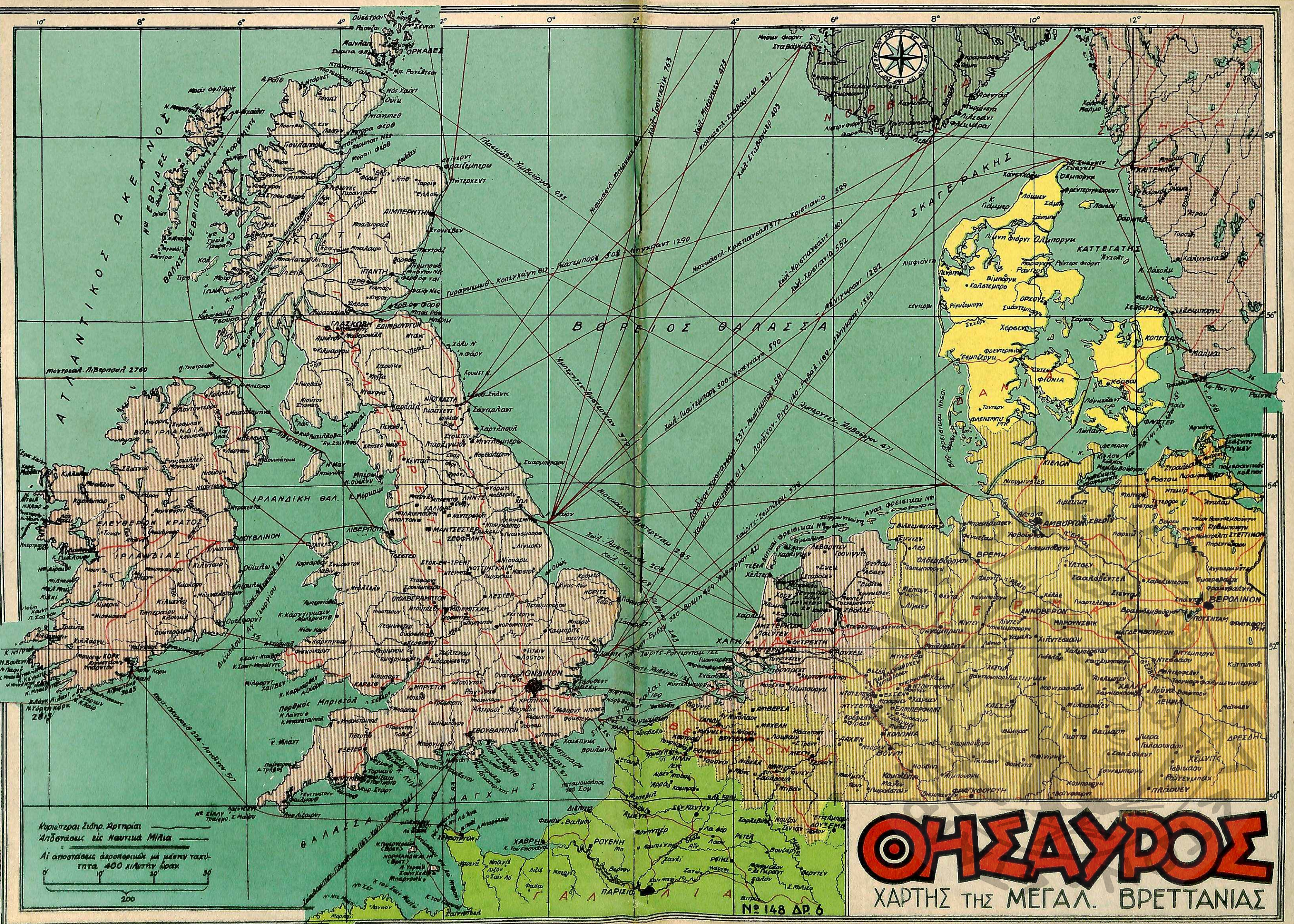
— "Επειτα από δύο ώρες, έφθασε από μικρό

Κυριότεραι Σιδηρ. Αρτηρίες
Απόστασεις εις Ναυτικά Μίλια
Αι αποστάσεις αεροπορική με μέση ταχύτητα 400 χιλ. την ώρα

0 10 20 30

200

Ο ΗΣΔΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ